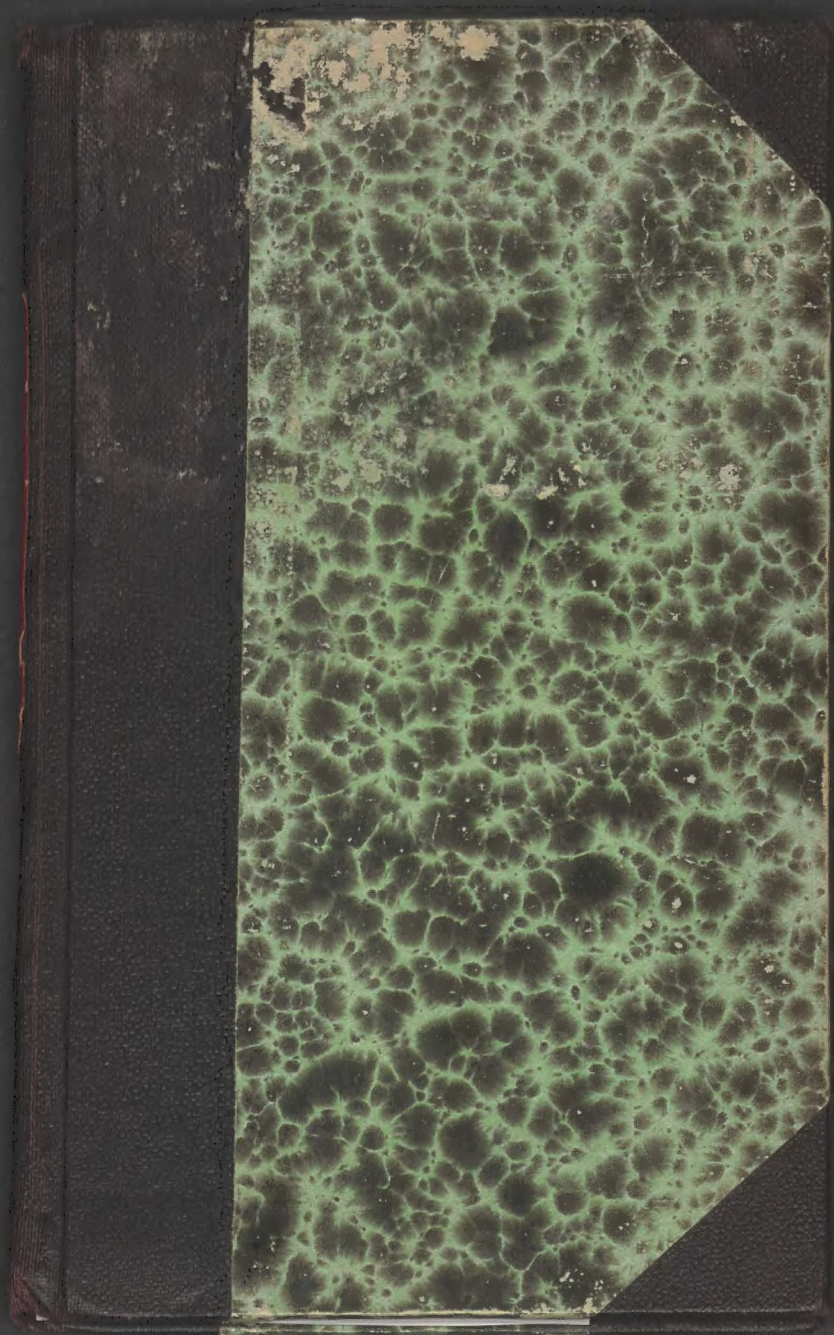
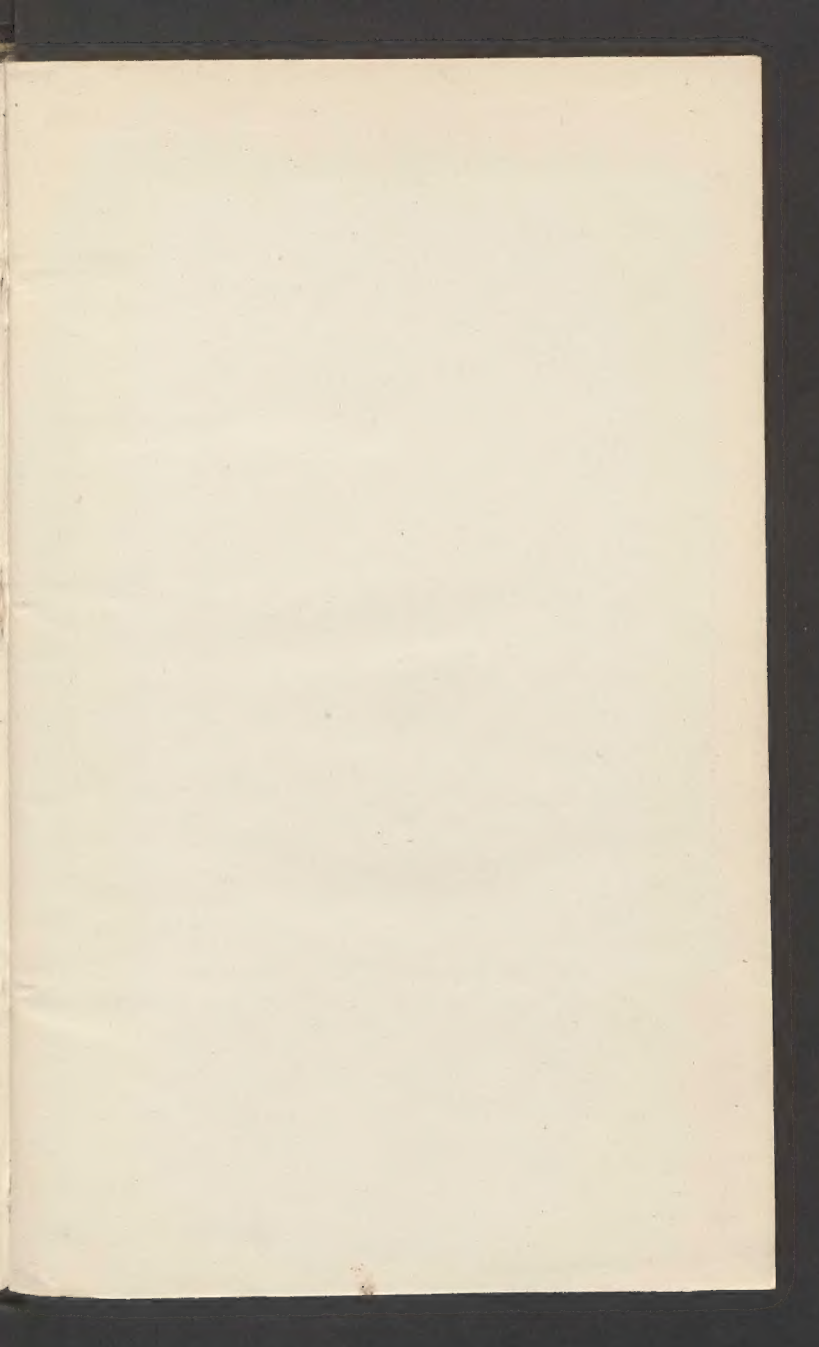










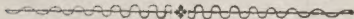
RÍMUR

AF

BÆRÍNGI FAGRA.

ORTAR AF

SIGURÐI BJARNASYNI.



AKUREYRI 1859.

PRENTAÐAR Í PRENTSMÍÐJU NORÐUR- OG AUSTUR-
UMDÆMISINS, HJÁ H. HELGASYNI.

1. Ríma.

Ferskeytt.

1. Fjöri, kvæða gyðjan góð! gjör minn anda
prýða, því um sögu lánga ljóð, lystir mig nú
smíða.

2. Mikill kraptur ef þinn er, uppheims-gyðjan-
landa! láttu sjá og lèntu mèr, liðugan bragaranda.

3. Í því trausti', að munir mèr miðla gáfu
ljóða, brag í snúa frásögn fer, flytja eyrum þjóða.

4. Mansaungvana mun eg síst mynda lánga
reyna, nú án dvalar vil því víst vitja sögugreina.

5. Efnið snúa í sem má, ómaflæði-stikla,
skèði ríkisárum á Alexanders mikla.

6. Hertoga jeg hermi frá, hauðri stýrði
Saxa, Bæríngs heiti hafði sá hlotið geym-
ir axa.

7. Hèt Geirþrúður hrínganá, hún var
Bæríngs systir, kunni auðareikin smá ýms-
ar kvennalistir.

8. Valtari hèt vísir snar, vanur siðum spekta, Hólmseta frá hauðri var, hana fèkk til ekta.

9. Einn ráðgjafa orku-stór átti Bæríng frægur, Hinrik nefndist hjörfaþór, hann var talinn slægur.

10. Hafði vèlum vafið skap, vondum sið ei sleppti, sveik hann herra sinn og drap, síðan ríkið hreppti.

11. Þvínga gjörði þegnana, þjóna sèr á láði, síðan hann til Hólmseta hauðurs ferðast náði.

12. Var þá kóngur Valtari, vafinn heljar böndum, fèkk svo Hinrik falsari, forráð þar á löndum.

13. Þegna til nam þvínga hann, þjóna sèr og hlýða, ílla flestum verða vann, við þann reynir skíða.

14. Hann ei mikil særði sorg, sæmd ei þókti gölluð, settist að í breiðri borg, Bardug var sú kölluð.

15. Um þá stund í Atensborg undi sèr Geirþrúður, Hinrik þángað hèldt um torg, hugar dyggðum rúður.

16. Hennar biðja bófinn ræð, beint frá sóma snúinn; seimgrund honum svar fékk læð, sinni þúngu búinn.

17. „Far þú vasinn flærðarkrans fullur svikum köldum, drapstu bróður minn, og manns míns að settist völdum.

18. Vita skaltu, þrællinn þinn! þuldi hún í reiði, jeg er ólætt eptir minn öðling, sem að deyði.

19. Hinrik þorði þanninn tjá, þröm við sjóar bríma: „fresta skal eg þessu þá þann fram yfir tíma.

20. Barnið nær sem fæðt þér frá, finna gautar sverða, von því skaltu eiga á, unnuusta mín verða.

21. Hvort sem betur þetta þér þykir, eða miður, hlýtur þú að hlýða mér, heptist annars friður.

22. Gekk hann svo frá reflarein; ræði tíminn líða, þar til fæddi fagran svein, freyjan bráins hlíða.

23. Göfug drenginn gladdist sjá, grunar hyggju-engi: ef að lengi lifði sá, lán og krapta fengi.

24. Svo að kynni hefna hann Hinrik á þeim leiða, sem að beita brögðum vann, og barnsins frænda deyða.

25. Arfi sínum einnig ná af þeim prettanjörði, sú innbyrlíng henni hjá huggun nokkra gjörði.

26. Þriðju grímu frá því fljóð fæddan sveininn hafði, færði sig í fötin góð, ferðastjá ei tafði.

27. Flúið gat úr borgarby, barni meður smáu, vaktararnir vísis því vært í kyrðum sváfu.

28. Hinrik frètti' að horfin var heiðursvanni mætur, varðmenn sína sómaspar, síðan drepa lætur.

29. Sendi lið til Saxelfar, sem var skammt í burtu, leiðir þessir loddarar leita hríngs að jurtu.

30. Hundrað skipa höfðu þeir, Hinrik var og sjálfur, verja hugði auðar eyr' yfir vatna-gjálfur.

31. Fylgsnum leita öllum í álma lét hann þóra, varla missa vildi því vefju bráinskóra.

32. Þröm ei fundu þráða samt, þeir sem eyddu friðnum, af því varð í geði gramt gamla svika - smiðnum.

33. Engin talað orðin blíð álfa gat við spánga, nú að kèmur næturtíð, nam hann svefninn fátga.

34. Ílla lèt í svefni, sátt sviptur, þrællinn smáði, barðist um og beljar hátt; blöskra þegnum náði.

35. Nær þau linntu læti stríð, lá hann eins og dauður, þar til dagur lýsti lýð, laufa klæddist hauður.

36. Sinn ráðgjafa kalla kann, kvak það heyrðist slinna: „bið eg ráðir þú draum þann, þér sem skal nú inna:

37. Þóttist standa eg hær á áar þessum bökkum, allur var mær herinn hjá hildar klæddur stökkum.

38. Ljón í ánni sveyma' eg sá, sem ræð mikið hræðast, dreki móti því kom þá; þeirra stríð nam glæðast.

39. Ljón og drekinn, ljót með sköll, leiddu sverð úr hýði, blóðlituð varð áin öll af því mikla stríði.

40. Loksins drekinn ljónið vann, ljót þau voru undur, einnig gráðugt að mæ rann, og mig reif í sundur. .

41. Skelfðist eg við heljar hret, hreppt af ljóni fráu, og því mikið illa lét, eins og þegnar sáu.“

42. Þeir sem hlýddu þetta á, þóttust allir skilja: Hinrik laun þau hlyti fá hrekkja' og síns íllvilja.

43. Höfðu samt ei orð þar á, ótta' og hræðslu vegna. — Þessu skal nú fara frá; fleiri geta þegna.

44. Fiskimenn á flyðrulóð flæðar stýrðu drjóna, einhverstaðar heyrðu⁷ hljóð, hlusta því og góna.

45. Loksins bát einn lítinn sjá, leiðum þángað hraða, litu' í honum lindagná liggja, fjörbilaða.

46. Barn á hennar brjósti var, burði meður veika; fletta klæðum fóru þar fyrðar kvenndið bleika.

47. Vaknar hún og seggi sá sèr uppyfir standa, talar svo við þegna þá, þúngum hlaðin vanda:

48. „Níðist ekki menn á mèt, mínum eða syni, látið okkur heldur hèt hremmd í dauðans gini.

49. Þessi úngi sæmda sveinn — svörin lét hún klíngja — lífi heldur enn þá einn eptir tvo höfðíngja.

50. Dauðan bezta bróðrinn Bæríng má nú sanna, og Valtara manninn minn mildíng Hólmsetanna.“

51. Ansar henni álma þór, Aðalbrikt sem heitir: — þessi bátnum ræði rór röskur fleina beitir. —

52. „Vel það fór, að fund vorn á fluttist svanni þjáður; Bæríng þínum bróður hjá beið jeg glaður áður.

53. Þú mèt fylgi þáðir af, þá Valtara giptist; pells mèt klæði gramur gaf, greiðt eg hryggðum sviptist.

54. Svo til Bæríngs sendi mig, sem að nam eg þjóna, þar til heljar hreppti stig hann af svikadóna.

55. Hinrik gat eg flúið frá, fimleik meður snjöllum, mig því vildi svipta sá sæmd og heiðri öllum.

56. Gat jeg Englands til um torg tölt, með harminn stríðan, í Lundúna eg hef' borg einatt verið síðan.

57. Þángað ykkur flytja fer, fríun hljótið meinsins, fylkir þar á fróni er frændi únga sveinsins.

58. Þinn eg hygg að hepti grát, hraustur stýrir seggja.“ Síðan hana sinn í bát seima njótar leggja.

59. Mat þeir létu fanga fljóð, frekt sem þreyngdi vandi; síðan hana fluttu' um flóð fram að sínu landi.

60. Þrjá mánuði dugði dröfn, dýri súða fleyta, Lundúna þá lendtu' í höfn, linna þundar reita.

61. Gánga þar á gauta sprund, gjörði sérhver maður, Aðalbríkt á fylkisfund fetar síðan glaður.

62. Gilfa sagði Geirþrúðar greiðt af harmi þúngum, sú að komin sè og þar, sveini meður úngum.

63. Þengill frægur faldagná fyrir sig lét kalla, blíður hann við brúði þá byrjar svo að spjalla:

64. „Vertu hjá oss velkomin, vænsta hljóti-
ir gengi, meður únga arfann þinn, eins og
viltu lengi.

65. Öðlist þroska sveinninn sá, sem og
gæfu fína, kannskè megni frægur fá föður-
hluti sína.

66. Hefi' eg þegna heyrt um tjá, Hin-
riks breytni marga. En hvernig gaztu flúið
frá fanti þessum arga?“

67. Hún kvaðst skyldi þar um þá þengil
fræða blíða. Hennar þetta hjalið má hinn-
ar rímu bíða.

2. Ríma.

Skothending.

1. **D**ýr upprennur dagurinn, dróttir mega vaka,
jég vil enn í annað sinn óðarhörpu taka.

2. Ef jég hefði efni til orðum miðla fróðum,
síst viðtefði saungva spil seggjum veita' og fljóðum.

3. Lítið er um ljóða faung lyndis mēr í tröð-
um, þó eg geri þennan saung þjóðum bera glöðum.

4. Mærðar faungum feilin á forláti mēr þjóðin;
frá mansaung að söguskra sveima skulu ljóðin.

5. Mörkin gróttu mæla kvað mildíng við hinn fráa: „þremur nóttum eptir að ól jeg sveininn smáa,

6. Gekk eg spakt úr Hinriks höll, húm-ið nam mæ'r leyna, svaf þá vaktin vísis öll, veitti' ei hindrun neina.

7. Burt komst eg úr borginni, brátt þó neyð að kreppti, svo af trega' og sorginni sveipuð aungvit hreppti.

8. Aptur vitið eg nam fá, ángur þókti hryggja, fèkk eg litið faðma þrjá frá mæ'r sveininn liggja.

9. Voðaleg hann vildi örn vefja heljar þínu, girntist eg þá veita vörn veslíngs barni mínu.

10. Gat eg veikum mætti með mínum bjargað sveini, finna eik þá eina ræð, og þar fèkk mæ'r leyni.

11. Bakka sú nam eikin á elfu Saxa standa, laufa hrúgu' eg hvíldist þá, hugði forðast vanda.

12. Þángað trylltur þusti' um veg þegna flokkur bráði; um þeir byltu eik, sem jeg undir hvílast náði.

13. Úngann bar eg brjóstí á báru geymir
roða; lán mitt var: hann þagði þá og þekkti
engan voða.

14. Bát einn taka fyrðar fljótt, fram að
ánni draga, mínum baka það nam þrótt,
þýngstu meiðsli' og бага.

15. Nær á bifurs-bakka þaut björninn flóða
dreginn, þrjú mín rifin bátsins braut borðið
öðru megin.

16. Þetta lítið þókti mèt, þeir fyrst mig
ei sáu, burt þá flýta fóru sèr fyrðar dyggða-
smáu.

17. Þá mèt vóru farnir frá fofnis hlinir
reita, Saxa-fór eg fram með - á fylgsnis mèt
að leita.

18. Reyndi' eg flakk um foldar - stakk fram
með straumum skjótum, áar bakkinn í því
sprakk undan mínum fótum.

19. Bátur viður fold þar flaut, fèll eg nið-
ur í hann, honum yðan áfram skaut, ógna
gnið með frían.

20. Skipið áfram hljóp með hrað, heyrði'
eg þá á landi Hinrik fláa hilmir það höld-
um tjá skipandi:

21. Frísa-láði fara að fljótast mín þar leita;
mitt sárþjáða hyggju - hlað hræðsla gjörði
þreyta.

22. Húmið þá samt huldi mig Hinriks
augum bragna, fleyið smáa flóðs um stig ferð-
ir gjörði magna.

23. Bátnum þannig harðt á haf, hryndti
straumur bráði, bylgjum hann þá hrystist af,
hræðast slíkt eg náði.

24. Óvit rann mig yfir, þá æsti hrannir
dæla; hvað eg þannig lengi lá, ljóst eg kann
ei mæla.

25. Þegar hljóð eg hreppti tryggt, hjals-
ins þrek og rænu, yfir stóð mér Aðalbríkt
og hans þegnar vænu.

26. Drottins náðar-höndin há, hlífði oss
við meini, komin láð svo yðar á er með
þessum sveini.

27. Skírn að væri veitt í rann vildi'
eg sveini fínum; kýs eg Bæríng heiti
hann hlýra eptir mínum.

28. Öðling lætur eptir það erkibiskup
kalla, þenna gætir bóka það barnið skíra
snjalla.

29. Drengnum greiddi svoddan sá, síst að virðing rírdur, eins og beiddi haugagná, **Bæring** var hann skírður.

30. Þegar búinn biskup var, Bæring sveininn skíra, buðlung trúi blíður þar byrjar tal við fyra:

31. Þegna' óringur þorri hær þekkir, slíngur, prúður, kvernig híngað kom um ver kóngsdrottníng Geirprúður.

32. Þeir sem híngað fluttu fljóð frá svikarans landi, þjóni hrínga hýrri slóð, hennar eyði grandí.

33. Vil eg enginn reflarein raunir neinar sendi, annars þreyngja þeim skal mein þúngt af minni hendi.“

34. Lofðung snjall svo lauk þeim dóm, leiðu frí af táli; gjörðu allir góðan róm gilfa þá að máli.

35. Mæða' og skaðinn megni fólst, mægðin lukkan gleður. Bæring glaður upp nú ólst öðling Ríkarð meður.

36. Álms nær kvistur eldast vann, íllum sið frá vendur, margar listir lærði hann, líkt á tungu' og hendur.

37. Vísdom nema nógu snar náms með gáfum sköptum, öðrum fremur flestum var fimleik að og kröptum.

38. Mettur snilldum, menntaður, manna hryggð nam farga, gjafamildur, góðlyndur, gladdi snauða marga.

39. Breytti svinnur svona þar sviðrir freyu tára, tvisvarsinnnum tólf unz var talinn gamall ára.

40. Kom að bóli buðlungs þá, burða' og mennta framur, hátíð jóla einni á, af Skotlandi gramur.

41. Sonur fylgdi honum hans, hann var Jón að nafni; sá í hildar hörðum dans hraustra taldist jafni.

42. Englands metinn öðling snar átti dóttur fríða, Elin hét sú blóma bar bríkin orma hlíða.

43. Skotta hara hefnir þá, hennar biðja vildi, hreysti bar og huga sá halur krapta gildi.

44. Englands fylkir feðgum þeim fljótt til veizlu býður, máls af hylki, hlaðinn seim, hjalar þannig blíður.

45. „Prins eg Skotta nýtum nú nafnið gef riddara, og með hrotta hárs á frú, hundrað bragna snara.

46. Bæring mínum frænda fer fljótt það sama lána; reyni fínir svo með sèr sunda viðir mána.“

47. Til menn búa turniment, týndu skapi svölu; þángað nú fá þegnar rennt, þó með jafnri tölu.

48. Hundrað seggja hjörs við tón höfðu mennta gjarnir, saman leggja svo um frón sjálfir foríngjarnir.

49. Jón þá innir af máls stig: „eignast skaltu' að nýu, ef þú vinnur, Maður! mig, merkur silfurs tíu.

50. Jafnmikið eg fè vil fá, fallir þú af hesti,“ þessu viður þuldi: já, þorna gautur hressti.

51. Saman ríða þegnar þá, þeigi kvíðir hjarta, bráðum lýðir brotna sjá burstaug fríða' í parta.

52. Stengur taka nýar ná njótar vakurs bjálfa, vopnabrak nam vaxa þá, veinaði þak-ið álfa.

53. Þannig lengi lèku stríðt, löndúngs engist kvinna; lista drengja fjör var frítt, furðar mengið svinna.

54. Bæring skapti talsins tón, týs þar lýist serkur: „Taktu aptur orðin Jón! um þær tñu merkur.

55. „Hefði' eg engu hindrað mig hrotta viður spilið, fyrir laungu fáknum þig frá eg vel gat skilið.“

56. Jón kvaðst eigi þiggja það, þróast kappið höldum, stengur sveigjast óðum að ýta vænu skjöldum.

56. Þegar glettan þróast ræð þar á hildar stöðli, Bæring þétu þreki með þrífur Jón úr söðli.

58. Síðan hasti hleypti' á skeið, hældt á garpnum Jóni, þar til kasta korða - meið kunni lágt að fróni.

59. Hafla-ylja hauðurs þá hirðir menntakæri, sagðist vilja silfrið fá, sem að lofað væri.

60. „Sjálfsagt er það — svara grein svo nam Jón að spinna — bið eg þér að meira mein mér ei gjörið vinna.“

61. Hinn gat þulið: „fús þér frið fyrr eg veita mundi, jafnir skulum vera við vígs af taldir fundi.“

62. Hèldu dróttir hárs um frú hallar til án vafa; brögnum þókti Bæring nú borið sigur hafa.

63. Hjörs við gjólu hreysti' um frón hinn þó vildi bresta, Ríkarð sjóli sagði: Jón seimgrund skyldi festa.

64. Biskup gekk í fötin sín, fræða hreifði starfi, meyu fékk í sæng til sín sjóla Skotlands arfi.

65. Feðgar beita ferðum þeir fram til sinna lýða. Um þá veit jeg menn ei meir; má svo ríman bíða.

3. Ríma.

Frumhendíng nýa.

1. Hölda svin ef hlýðir þjóð hróðrar ræðu minni; mansaungs spinna mun eg ljóð mín í þriðja sinni.

2. Feil sem við minn finnast brag, fjærri góðu sniði, feginn bið eg færa' í lag, sína kvæða-smíði.

3. Bið eg alla aðra þá, um sem kvæðin fjalla,
óðar spjalli ekki frá orðum mínum halla.

4. Jeg án dvalar hætta hygg, hær um þróa
talið, læt því fjalars vatna-vigg vitja' um sögu-
skjalið.

5. Prýði rúin, feila - fjörg fræðin þar að
snúi: skip lèt búa býsna mörg huðlúng Eng-
lands trúi.

6. Líka dýnum dýra af drængjum safnar
sínum, þetta brýnir branda gaf Bæring
frænda sínum.

7. Vildi fleina fleygir þann fría safni meina,
beiddi reyna' að hefna hann, Hinriks
lastagreina.

8. Biður raptinn sverða sá — sóma' og
heiðri skaptur — sínum aptur arfi ná, ef
hans dygði kraptur.

9. Bráðt hugrakkur Bæring það buðl-
úng vel nam þakka, síðan flakkar flóði að
freyrinn hildar - stakka.

10. Sínum bráðum brögnum með, burt frá
þessu láði, ferðast náði' um birtíngs beð, byrs
í þægu gráði.

11. Siglu - klárum hældu' á höf, haminn skók þá kári, líkt sem ári öldu - köf æsti meður fári.

12. Ofsinn þaut og hrysti haf, hlès umrótun þrautar, skipin braut og keyrði' í kaf, köfnuðu fleina gautar.

13. Sjós umbrot nær gjörðu grá, garpa æfi - þrota, fjalarbroti Bæring á bar sig lífið nota.

14. Daga þjá um rostúngs rann rak svo manninn fráa, landi þá að hrakti hann hrannar ólgan gráa.

15. Svo var rjóður randa þá rúinn afli góðu, undir flóði' í fjöru lá, falinn sinni hljóðu.

16. Fjörs nær galla vafinn var viður orna palla, fiskikarlar komu þar, kappann fundu snjalla.

17. Varga mettir vaskan þá, vildu klæðum fletta; við hann rættast vann og tjá viður bragna þetta:

18. „Bið eg stoði bragnar mig burt úr þessum voða, braut mín gnoð á sjónum sig, sveipuð afli boða.

19. Mitt ef hræðið harma stríð, huggun tel eg glæðast; hver hær ræður landi' og lýð lystir mig um fræðast.“

20. Orma sanda álfa þá orða hrærðist brandur: „Þesta land, sem ertú á, ýtar kalla Flandur.

21. Stýrir jarl, sem burði ber, bragna flokknum snjalla; Fer ant kalla höldar hær, hirðir linna palla.

22. Sterkur gný við stála, skír stjórnar hætti drýgja; höllin, í sem hann nú býr, heitir Pólanzía.

23. Fúsir þángað fylgd vèr ljá, freyr þær skulum spánga.“ Hetjan ángruð hresstist þá, hann svo kunni gánga.

24. Fer nær hraður fram um geim fyrðum með lúraður, einn kaupmaður mætti þeim, mikið var sá glaður.

25. Bála drafnar baldur sá Bæring spyr að nafni; aptur safnið- svara þá semur kappajafni:

26. „Braut eg far mitt fram á ver, fyrða missti skara, trú á hara himna ber, hær til meir ei svara.“

27. Aptur hjalað hinn þá gat, hugar varla svalur: „veita skal þér skjól og mat, skipbrots þjáði halur!“

28. Bæríng sagðist þiggja það, þakkir móti lagði; meiðis slagða máls í stað mat hann fèkk að bragði.

29. Hreppti fagur hjúkrun snar hirðir vatna daga, Bæríng hag við blíðan þar beið í fjórtán daga.

30. Hót ei brjála hugði frið, horfinn leiðu táli; kvistur stála kaupmann við kom þá svo að máli:

31. „Fyrir gæði, er fèkkstu mèt, forða og húsa næði, elda græðis grèt! mín þér gef eg skarlatsklæði.

32. Hef eg sjóð af silfri hèt, sagði stála rjóður, kvít um slóð því klæði mèt kaupu, vinur góður!

33. Þels um brík mig fýsir fá fák með kosti ríka, hildar-flík og fleininn blá, fyrir sjóðinn líka.

34. Roðbert arfi Ferants frá, fimleik búinn þarfa, reynir starf burt-reiða knár, rekka meður djarfa.

35. Hefi' eg sèða sífellt þá, sverðaleikinn tæðan skörpu meður skapi há-skamt í burtu hæðan.

36. Þángað fara fýsist veg, fimleik ekki spara, þókti snar í æsku eg óma gnýs við skara.“

37. Svára baldur fór þá fleins: „frægan skal þig halda, hef' eg aldrei hraustan eins, hirðir litið skjalda.

38. Jarlinn herkinn hest bauð mër, hildar knár í verki, sextíu merkum silfurs hër, símir borgist sterki.

39. Þennan gæðum vafða vigg vil þér gefa' á svæði, samt ei klæði þín eg þigg, þau mátt brúka' í næði.“

40. Bæríng þjóta þau lét svör: „Þú skalt klæðin hljóta, því að ljót eg kalla kjör kvaki mínu róta.“

41. Varga fæðir hjals af hyl hinn þá gjörði ræða: „launa klæðin vel þér vil, vita baldur flæða!“

42. Álma hresstur andvari orð sín þar með festir; vopnin, hest og herklæði, hlífa gefur lestir.

43. Þakkar Bæríng þýðlyndur þessa gjöf
sér kjæra, hlaupa nær svo herklæddur hann á
fákinn skjæra.

44. Þángað fleina fleygir snar fer, um göt-
ur beinar, sem að reyna randirnar Róðbert
og hans sveinar.

45. Stöðva valinn volka þá vann á foldar
bala; Róðbert halinn hraustan sá hann því
gjörði tala:

46. „Sjáið fríða þegninn þið, þar sem ná-
ir bíða; hver þeim skíða vaska við vill á
móti ríða?

47. Einn hét garpur Kólókan, korða
hríð við snarpur, fljótt nam varpa söðla svan
sá að Bæríng skarpur.

48. Burstaung lagði í Bæríngs skjöld
bragninn áður sagði, hinn í bragði beint að
höld beitti undaflagði.

49. Felldi á slóðir hófa hropt hins í stríði
góður, fætur stóðu fáks í lopt, fèll því sverða
rjóður.

50. Skildi lestan viður vom, vafinn dáð-
um flestum: felldi af hesti kvern sem kom
kappa móti hrestum.

51. Hann ei galla fýsti frið, fram það setti spjallið: „óttast varla þurfið þið, þó af baki fallið.

52. Finn eg menn ó-fróða í flein og staung að spenna, vil eg kenna þetta því þrymla njótum fenna.“

53. Roðbert móð sem minnstan ber, mælti, varla hljóður: „fyrir bjóða þökk skal þér þetta, drengur góður!

54. — Fremur heitir svörum sá — seg oss hvað þú heitir.“ Þessu neita nam og tjá, nata ræðu veitir:

55. „Skipbrotsmaður einn jeg er, allt vil forðast slaður, mæta kvað sem kynni mēr, kristna trú ber glaður.

56. Roðbert svara nam á ný: „nafn um frètt skal spara, kalla snarast þig mun því, þann fagra riddara.

57. Engan sá eg eins fríðan álma runninn knáa; kom vorn háa heim í rann, hita geymir láa.“

58. Bæríng völdu þakkir þá þylja ræði höldi, þorna skjöldung það kvaðst hjá þiggja' á næsta kvöldi.

59. Kveðju lýðum kunni tjá kvistur bauga fríður; hraustum síðan höldum frá heim til kaupmanns ríður.

60. Næsta morgun kveðja kann kvistinn freyu-sorgar, svo á torgi hitti hann hölda', og fór til borgar.

61. Svo um stræti seggir glæst sveima' í höll ágæta. Roðbert sæti sèr þá næzt seggnum skipar mæta.

62. Þegar hallar-hirðin snjöll hafði sezt á palla, gengur jarl í háa höll; hann þá gjörði spjalla:

63. „Hver er sá, er situr hjá syni vorum fráa?“ Roðbert þá nam þar um tjá þundi grettirs láa.

64. Sannleik hraður segja vann svofnis gautum traða, líka kvaða heiti hann hirðir gæfi naða.

65. Jarlinn snart með þægða þel, þuldi af blíðu hjarta: „hinum bjarta hal eg tel heitið allvel skarta.

66. Þegninn fríði, frægð sem bar, flest og dyggð nam prýða, sat hjá lýðum þægum þar. Þá skal ríman bíða.

4. Ríma.

Hálfdýr stikluvik.

1. Seztur hróður eg við er, ærið seint þó gáangi.
Vilji þjóðir hlýða hær harpan ljóða glymja fer.

2. Fremur smáan formála finn eg núna hæfa,
strax eg sjá vil söguna, og semja skrá um kapp-
ana.

3. Laufa ráðar landi á, litlu fyrir páska,
komu láði Frakka frá, finna gáðu jarlinn
þá.

4. Fyrðar snjallir frèttaskil færðu', að P i p p-
in sjóli bráðt um hjall með blíðu yl byði
jarli veizlu til.

5. Burtreið vildi þengill þar þá um páska
halda, hann áskildi', að hreins um mar hin-
um fylgdu riddarar.

6. Jarl um grundir gjörði snar görpum
ferðast meður, fofnis þundi fenríngar fylgdu
hundrað riddarar.

7. Roðbert fylgdi flokknum þeim, fagri
og riddari, fákar gildir fram um heim, fjöri
trylldir, reyna sveim.

8. Kverfnar sorgum kempurnar, kvöldið fyrir páska, treka' um torgið ferðirnar fram til borgar Parísar.

9. Gautum hrannar hrtpuðar hilmir vann að fagna, fram að ranni fylkis þar fjöldi manna kominn var.

10. Þá í sæti þjóðin gekk, þegi kæti vantar, gladdi mætan margan rekk mjaðar sætan finna smekk.

11. Síðan næði fyrðar fá, fata njóta varma; lönd og græði ljósið á ljómar, klæðast bragnar þá.

12. Þá Grikklandi fyrðar frá, fyrir sjóla gengu, kveðju vanda kóngi tjá kvak smíðandi fremur þá:

13. E manúel öðling vor okkur hingað sendi, hreysti búinn hefir þor, hjörs þar drjúgum flæða spor.

14. Hingað fljótt á flæða mar ferðum gjörði hraða, biður þróttar þengill snar þinnar dóttur Vilfríðar,

15. Vill og fleina freyr, sem þént frægir sveinar hafa, þeir sem hreina list er lènt líka reyni turniment.

16. Girnist branda frægur freyr fullkomlega þekkja hverra landa menn að meir mar skeiðandi reyna geir.

17. Sverða rjóðnm sjóli kann svara góðnm orðum; heim að bjóða' í borgar rann buðlúng fróðum Grikkja vann.

18. Lista-þægur lofðúng var leiddur inní höllu; Grikkja frægur þengill þar þáði nægar veitíngar.

19. Orðin gild þá æfði svinn, erkibiskup Frakka. Grikkja snildar sjóli' um sinn sagði skyldi velkominn.

20. „Því eg bið — svo þilja vann þengil viður Frakka — dóttur yðar eignist hann, auðnan styður gilfa þann.“

21. „Svo skal vera, vilji lún“ — vísir gèrir tala — Játa fer því björt á brún bála hvera fögur rún.

22. Blíðu' og gáska bragurinn brúðar-svipinn klæddi, eyddist háska hagurinn, hljóp svo páskadagurinn.

23. Næsti dagur dellíngs fljóð drifið burt nær hafði, út nam slaga þegna þjóð, þorði laga vopnin góð.

24. Undan Grikkjum einn fór þá, Aríot að nafni, höldum rykkja fákum frá fór ó-skikkanlegur sá.

25. Undan honum hjörs við dans hrukku Frakka lýðir, knár að vonum bör var brands bróðursonur keisarans.

26. Móti snar þeim Róðbert rann, rekk með þekku einum, Steffán var að heiti hann, h'opta skari beita kann.

27. Báða felldi fyrða þá frískur grískur halur, fleins um veldi fremur sá frekar elda þundar stjá.

28. Fagri ríður riddari röskur fram á völlinn, grískum síðan garp mætti geira víðir þrekstóri.

29. Burstaung hreif og brjóta fer, bragninn þreif svo móður axlarsveif og álma ver yfir veifar höfði sèr.

30. Nær það hasta hafði stjá haft um litla stundu, elda rasta þundi þá þúngum kastar völlinn á.

31. Rifin braut í þegni þrjú, þundar skrauti búinn; hinn sem laut að hnikars frú, hjalar gaut við sverða nú:

32. „Tyrfíngs nèrður! tak hjá mèt tíu silfurs merkur, fyrst eg gèrði falla hèt fyrir sverða njótur! þèt.“

33. Tók af furt við fènu þar, frægur sverða viður, hèldt með kurt til hallar snar, hætt þá burtreiðunum var.

34. Inn rèð fara' í höllu hann, hitti kónga báða, beiddu harar hreystimann hjá þeim snarast sitja' í rann.

35. Harðfengur í þorna þrá það ei sagðist vilja, hjá riddurum settist sá sverða durinn frægur þá.

36. „Vaskan sæma virðing ber — vísir Grikkja tjáði — ef þú kæmir meður mèt mun jarlsdæmi veita þèt.“

37. Bæring hygginn hara við hjalar: „skal eg gjarnan fylla, yggur álms! þitt lið, en ekki þiggja jarlsdæmið.“

38. Undrast lýðir, horfa' á hann, hans og prýði mikla; en Vilfríður óska vann eignast blíðan hreystimann.

39. Gèðs um bólið hrínga hryst, hreif i einu bragði, ama gjólu edlið bist af því sjóla losaðist.

40. Megn ræð særa munann þrá, margan Grikklands hara vildi mærin missa smá, mætti Bæríng einan fá.

41. Bar þá þín um hyggju hlað hún, svo fáir vissu; þáskar dvína, drógst með hrað döglíng fíni Grikkja' af stað.

42. Fleina sveigir fara með festarmeyan skyldi, hún við segja sjóla ræð: „svoddan ei nú gætur skeð.“

43. Seima hildur sagði treg: „sagt mæ var í draumi, giptast skyldi aldrei eg á tál-fylltum lífsins veg.

44. Klaustur verð eg eflaust í utan biðar gánga.“ Börfar sverða, brúði' á ný biðja: „gerðu“ að hætta því.“

45. Þráða hildur hjalar: „nei!“ hún á sama stendur; kveðja vildi veiga frey vísir gildi', en fékk það ei.

46. Bauga lína bregður sèr Bæríngs til, og mælti: „ötull rínar elda ver, ástir mínar gef eg þèr.

47. Fáir eg kjósa kærleik þinn, kann þèr aptur gefa, metorð, hrósið, há völdin, hrann-ar ljósið, kóngdóminn.“

48. Engu svarar seimgrund hann, síst það tíminn leyfði; Bæring snar að birtíngs rann bráðt með hara gánga vann.

49. Siglir þaðan þjóðin kná, þunnar flennast voðir, höfrúngs traðir hlaupa fá húna svaðilfarar þá.

50. Æsti kári — vel í vil virðum — ránar dætur, súða klára kvals um hyl keyrði báran Grikklands til.

51. Þegar róla þegnar senn þar á landið gjörðu, komu sjóla móti menn með þau óláns tíðinden:

52. Hafi landið hertekið hrekkja rekka skari, eins og fjandinn fari' um svið fólk drepanði blóðþyrst lið.

53. Þjóðum skundar þeim fyrir þengill Lívoríus, þeim tvö hundruð þúsundir þræla' um grundu lið fylgir.

54. Vígs um gólfið grimmda knár, gríðarlega dygur, álna tólf er hrykinn hár, hildar kólf að reyna frá.

55. Tvo á sínu hefir hann hnúta ljótu nesi, svart með tríni sveima kann synda skríni, er flærðum ann,

56. Blámenn eru allir þeir, aula sem að fylgja, harðan bera hjálm og geir hrykar sverir blóðs á leir.

57. Fylgja bræður trylldir tveir tæðum voðahryka, vargafæða vígs á leir, virðum skæðir, beita geir

58. Annar rustinn vondur var, Vítennes að nafni, Ambólustus einnig snarálms við gustinn randir skar.

59. Létu hníga þrjótar þeir, þúsund riddaranna á einvíga voðaleir veitti stígu heljar-geir.

60. Seztir borg þeir okkar í eru hær á láði. Hreppti sorg af hjali því hirðir torga Grikkja frí.

61. Vita þá fékk vomurinn: var af þara storði Grikkja fráí fylkirinn frón þar á með her kominn.

62. Óður hljóp, með hrekkja-spil, hæð á æði stóra; þaðan glópur góms af hyl Grikkja hrópar sjóla til:

63. „Mínu valdi ert þú á, áltum skjalda meður, flokkinn alda' og hallir há, hjörs í kaldri vann eg þrá.

64. Hels í kverkar görpum gef götu fría tíðum; tvo eg Serklands hluti hef hlotið, merk við branda-stef.

65. Geymir fès! minn færðu sæð frænda Ambólústnm, hjörs nær vesið vaxa ræð Vítennes þeim fylgdi með.

66. Til óhlýu helstranna, hlýrar sendu mínir, hjörs við gnyinn harðfenga, hundruð tíu riddara.

67. Margar aðrar orustur átt þeir hafa líka.“ Hríngs þá jaðra hermóður hætti' að slaðra kjaptvíður.

68. Þókti gaman þverra hær þengil grískra lýða, kalla saman sinn þó her sverðs í rama kliðinn fer.

69. Höldar búast hárs með skar hreysti nú að reyna, móti snúa þrælum þar, þeirra grúi mikill var.

70. Aptur lími orðasal eg, því skímu vantar; hjörs um glímu hefja tal hinni rímu geyma skal.

5. Ríma.

Hrínghenda.

1. Vill nú bannast værdin góð, vopna annir
dæna, valkyrjanna víður hljóð vakinn fann eg
muna.

2. Jeg í draumi vafinn var vopna glaumi þjóða,
auðs hvar nauma óðins bar æða strauma rjóða.

3. Þegar lýði leit jeg á lausa hríð sem bralla,
sá eg bíða hernum hjá Hildi, fríða varla.

4. Hún nam skjóta' í hölda brjóst heiptar ljót-
um örfum, bragna sjótin bólgin þjóst brá þá
klóti' og dörfum.

5. Þegar mundin bragna brá beittum unda-
linnum, glæðleg undi Hildur hjá hrotta fundi
stinnum.

6. Nú að slagnum — nam eg sjá — niðsleg
dragnar Helja, veiði fagnar faungum þá, fór
hún bragna velja.

7. Nær með hali Helja trað heim að kalafleti,
riðu valkyrjurnar að elda kjalars hreti.

8. Hildar teiga hrunda, gæð, Helju geig
vill baka, þóktust eiga meira með menn þá feigu
taka.

9. Við ei dvelja þær, og þá þegna velja fóru,
nær það Helja horfði á, heipt nam kveljast stóru.

10. Vaxa fljóða þrætur þá þar á blóðvöllunum,
svesni ódum eg því brá af þeim hljóðsköllunum.

11. Heimsku þvaður þetta skal þverra hraðast láta. Sagnablaða sjái tal sveitin glaða' og káta.

12. Lèt eg kvæða lasin hljóð lúra' í næði dimmu, bragna æða þar sem þjóð þorði' í skæða rymmu.

13. Sveit að þusti, sókti fast sólargustinn óma, hlífar brustu, hjörinn gnast, harðfengust var róma.

14. Hamast álma hlinir þar, hendur fálma sveittar, bæði hjálma' og hlífarnar hjuggu skálmir beittar.

15. Blámenn eyra engu ná, áfram keyra hesta; gríska freyra fleina þá frækni meir nam bresta.

16. Höldum snotrum hjörs við tón, heljar rot að kreppti; Aríot þá fell á frón, fjörsins þrotin hreppti.

17. Heljar und nær hreppti sá hita þundur marar, fjögur hundruð frægir á fëllu grund riddarar.

18. Við því lá, að liðið frá legði stjái skaða; Bæríng fráan fýsti þá fákinn slá með hraða.

19. Sækir fram í fanta-her fær þeim ramm-an vanda, álma glammið auka fer ötull hrammi branda.

20. Hann með fríum hermanns-sið hreysti drýgir snjalla, fleina gnýinn frægur við, felldi tíu jarla.

21. Höggur menn um hildar reit, hrotta spennir mesti; þá V í t e n n e s þetta leit, þángað rennir hesti.

22. Hleður þjóðum kvekkja knár, korginn rjóða glæðir, treður slóðarbekki blár borgin-móða fæðir.

23. Þeirra öldin flúði frá, fleina köldu slægi, hjó í skjöldinn sóði sá, sem bar höldur frægi.

24. Hrusti Bæríng barðann með burð-um ærið nýtur, sverðið hræra hinn sem ræð, hjöltum nær svo brýtur.

25. Bæríng greiður blóðs um haf, brand-inn reiðir skjæða, hryka sneiðir hausinn af, hrönnin freyðir æða.

26. Ambólústus lýtur það laufa gusti tamur, Bæríng þusti ólmur að, íllsku rusta gramur.

27. Höldar knáir heyrðu fant hljóði sá ófrínu: „Makon tjái' og Terógant tilhjálp stjái mínu.

28. Hjálpið, góðu Guðir! mér grandíð blóðugt herða, svo míns bróðurs hefna hér heppnist rjóð' á sverða.“

29. Bæring síðan ólmur að áfram ríður sóti, skjöldinn fríða hals með hrað höggur stríðu spjóti.

30. Skjöldinn vatt sá burði bar, broddur datt af spjóti, síðan hratt á herðarnar höggur skrattans þrjóti.

31. Sneiðir sundur miðjan mann meiðir tundurs hrana, leiður hrundi hels í rann, hreiðurs-þundur trana.

32. Bæring ríður fram um frón, fleina hríð þar skeður, veitti lýðum lífsins tjón laufa fríðum meður.

33. Þrúðar glaður báli brá, búðar saður linna, lúðar naður fèkk að flá flúðar raðir slinna.

34. Spennast hnjóð um hildar fold hlenna ljóða bjóðar, rennur blóð þar bein og hold brennir glóð hermóðar.

35. Hreysti fylldur harla snar, hjörs í trylldu slappi, hjálma, skildi' og hlífarnar höggur gildur kappi.

36. Þannig áfram æddi sá, elda-þráinn brunna, hræddust blámenn hrotta-stjá, hlaupa þá sem kunna.

37. Óðum slinna efldi sorg ötull ginnar branda, hrykar inní háa borg hlaupa' úr vinnu randa.

38. Fjöldi niður fèll í strá fyrr en við hann skildu, læstu hliðum hinir þá, hreppa friðinn vildu.

39. Nær þeim földust fól í stað flein með skjöld og hjálmum, hinir tjöldum hældu að hjörs úr köldu sálmum.

40. Svo að Bæríng sjóli fer svörin færa' ólinur: „Sígur bæri þennan þér þakka, kjæri vinur!

41. Mundum vèr í heljar hyl hraktir vera núna, hefðuð þér ei hárs með yl höggvið skèrin brúna.

42. Fyrir handa hreysti skil, hildargrand við bjálfa, gefa randagaut eg vil Grikkja-landið hálfa.

43. Líka — myndar sjóli' ósver svör af lyndi hlýu — mína, sindri sverða! þèr, systur Vindemíu.

44. Hefir það á fjölnis frú, forþenað hjörs beitit. Sverða glaður sigtýr nú seig oss hvað þú heitir.“

45. Hreystiligu hetju rann hjals af stigum skvaldur: „Guði sigur þakka þann þú mátt, vigursbaldur!

46. Í dag — svinnur sagði frá sverða ginnar kræfi — höldum vinna fór eg fár fyrsta sinn á æfi.

47. Þar til klára þörf eg fann þreyngja dára beinum; áður sár jeg aldrei vann álma jári neinum.“

48. Hár við klæða hari fer hreifa ræðum fínum: „bið eg hæða buðlúng þèr bítí gæðum sínum.“

49. Hætta ræðum þessum þá þegninn bæði' og sjóli; síðan næði fyrðar fá, fata klæðast skjóli.

50. Þegar morgun þegnar sjá, þeir á torgi klæðast, frèttir sorgar fyrðar þá fá úr borg, sem hræðast.

51. Grímmur karlinn gílf þar goð sín snjall ræð sinna, hann þeim fallið hermdi snar hlýra og jarla sinna.

52. Þau nam biðja þrællinn snar þrauta hriðju skarða, sinn að styðja sigur þar sverðs við iðju harða.

53. Vondsku listin goða grá, gaf það kvisti ríta: enginn kristinn maður má málma hrystir líta.

54. Sjái skaða knáan karl kristinn maður nokkur, niður laðast hans á hjall helfjötraður skrokkur.

55. Harmi sýkist hilmir, þá heyrði slík tíðindi, hans og líka her nam þjá hræðsla rík í lyndi.

56. Bráðt við klæða börfa þá, Bæring ræðu skírir: „traustið glæði ýtar á allra gæða stýrir.

57. Hans til snúum huga vèr, helzt það nú má duga, þá mun trúa þjóð ei hær þræla grúinn buga.

58 þegar skríður þræll á sveim, þreynging líðum veita, móti ríða mun eg þeim meiðir stríðum skeyta.

59. Fylking búið fróni á, ferð ef nú eg stæli, linna brúa börfar þá bökum snúi það þræli.“

60. Brúka ráðið rekksins það runnar sáða kraka, vizku fjáður vígs um hlað vopn hann náði taka.

61. Sèr útvaldi vopnin herðt vita baldur gjálpar, þann alvalda beiddi bert brands við skvaldur hjálpar.

62. Heiðni bundinn hari á hildar skundar völlinn, með tvö hundruð þúsund þá, þróast mundu sköllinn.

63. Bæring fjáður þá við það, þófa ráð á víkur, signa gáði sig með hrað seggur dáða ríkur.

64. Frí við kvíða, hugar hreinn, hreysti tíðum nægur, móti ríður ýtum einn ullur skíða frægur.

65. Lívoríus lítur þann leiðir drýgja um grundu, hrópin frí þá herða vann, hömr-um í þau drundu:

66. „Líkon bæði og Makon mín mæt-ust hæða goðin! ykkar mæðu frelsis sín fyrn-ist gæða stoðin.

67. Ykkar linna lít eg magn, leyfið stinn-
um fjanda hlýra minna bana bragn bruna í
vinnu randa.

68. fyrri sá eg engan eins einn með gljáu
spjóti freka stjá um hafið hreins, her ósmá-
um móti.“

69. Fremur góla gjörði karl geðs um ból-
ið traustur: „ertu sjóli eða jarl álfur kjóla
hraustur?

70. Mun eg banna meiði þann minna
granna pláta, sjálfur hann því heljar rann
hygg eg kanna láta.“

71. Orma heiða yggur sá ólmum reið á
hesti, bráðt að skeiðar Bæring þá branda
meiðir versti.

72. Flein að álma eyðir sá auli falmar
stífur, Bærings hjálminn harða þá hryka
skálmín klýfur.

73. Varð þó saður fleina frjáls frí af
skaða megunum, albrynjaðan hestsins háls bljóp
þá naður gegnum.

74. Hlaut nú standa hreystimann; hrekkja-
fjandinn stóri aptur brandin bæra vann beint
að randa þóri.

75. Undan höggi halur rann, hans það plögg ei meiddi, tók svo skrögg um hendi hann hjör sem snöggan reiddi.

76. Takið festa fremur vann freyrinn mesti randa, aulans hestur í því rann undan lestir þranda.

77. Fæti báðir ólmast á orma láða þundar, glímu háðu harða þá, hárið tráðu grundar.

78. Báðir hældu' um brandinn þá börfar sneldings hlíða, hver því heldur hugði ná herjans eldi fríða.

79. Svörðinn flattan fèkk við það foldar brattur vegur, þar til datt á hauðurs hlað hrykinn skrattalegur.

80. Náði brandi Bæring þá, beint að fjanda reiddi, hjarnar landið herðum frá hlífa grandíð sneiddi.

81. Nær á svæði lífi lauk lofðung gæða tregur, fleins úr skæðu feti rauk fjandi hræðilegur.

82. Blámenn fjandinn fór við tjá; frekt gnístandi tönnum: „ykkar landi æðið frá ósigrandi mönnum.

83. Guðs ástvini varla má vígs í hvini sigrá.“ Burtu hinir hjeldu þá hroptar linir vigra.

84. Kom frá tjöldum þengill þá, þræla fjöldan elti. — Nú í kvöld eg feta frá, fjalars öldu galti.

6. Ríma.

Braghendíng.

1. Enn þá hlýt jeg vakna viður vísna smíði. Senn er lokið seggja stríði, sendur þjóðum friður blíði.

2. Það er líkt sem þrumu dýnkir þrjóti stinnir þegar ófrið leiðum linnir, lýðir hljóta gleði svinnir.

3. Ófriður nær er í sínu aðalstandi, drepur grið á lög og landi, líkt sem eldur fortærandi.

4. Þar á móti fagur friður farsæld lýða glæðir þrátt með bragðið blíða, burtu brekur þúngan kvíða.

5. Jeg á þessu þeigji nenni þreyta hljóðin, heldur sýng um söguljóðin, sitji spök á meðan fljóðin.

6. Áður þar jeg áði mínum óðinshana: hilmir elti heiðingjana, hlupu þeir um brúði grana.

7. Feldu þræla frægir gautar fíngra jaka, lítið þóktu sorgir saka, síðan snúa þeir til baka.

8. Bæring varð af viðskiptunum viður slinna, máttarskortinn megna finna, mátti' ei hrærast kempan stinna.

9. Lúinn hann svo lá á foldar laufa dýnum. Keisarinn með köppum sínum kom nú þar að garpi fínum.

10. „Ertu lífs?“ — tær milding mann við máttarsnauda — Bæring semur svar ótrauda: „síst er mér nú hætt við dauða.“

11. Kvað um líður kauðann — spurði kappinn harði. — „Höfuðlaus á hauðurs barði hann er nú,“ kvað ríkja varði.

12. Hilmir leiddi halinn síðan heim að tjöldum; horna dreypti á hann öldum, eyddi þannig raunum köldum.

13. Þá við kappann þengill mælti þægiligur: „Guði þakka þennan sigur þínum skal og beitta vigur.

14. Gefa skal því — gilfi tær af geði hlýu — sólar kvisti sela-stíu, systur mína Vindemíu.

15. Grikkja hálft og hauður færðu, hlinur veiga! nema viljir allt það eiga, eslaust skalt það hirða mega.

16. „Bið eg hermir höldum nú af heiti þínu.“ Garpur þá af góma dýnu, gjörði miðla svari sínu:

17. „Dreymt mig hefir, hraðt að munir hær um frétta, en Guði skaltu þakka þetta, þó að fengir sigur rétta.“

18. Gjörðu þagna', og gengu svo með geði hlýu, hita þundar humra stíu, heim til skèmmu Vindemíu.

19. Pegnar litu, þeir sem höfðu þángað snúið, hús það fögrum faungum búið, feilum hreint og göllum rúið.

20. Kóngur tær við klæða eik þá kom að ranni: „Þær, eg hafi, þýður svanni! þessum lofað fríða manni.

21. Líka hálft eg Grikkland gef þeim gauti skíða. Þá nam svara þráða fríða: „þínum vil eg ráðum hlýða“.

22. Kèrlaug síðan Bæríng býr sú brúður fríða, hörund fægir halsins blíða; hann var blár og marinn víða.

23. Kvítt var hörund hans, þar mætt ei hafði falli; silki bleikt á brúna hjalli bærdist hár að axla-stalli.

24. Skörp svo hafði brúna-blysin baldur ríta, fáir vóru esldra ýta, augn hans er þyrðu líta.

25. „Sè eg fyrir — sagði sprund við segginn frama — þennan fagra þinn líkama þróa mörgum stúlkum ama.“

26. Smyrsli bar á branda-rjóðinn baugagíma, verkjum burtu vann að rýma. varð hann heill á stuttum tíma.

27. Svo hjá Grikkja-sjóla dvaldi seggur mæti, allskyns hafði eptirlæti, ekkert þókti skèrða kæti.

28. Frèttir víða fljúga þær af fagra hálum: Grikkland hafð frelsað falnum: fylkis dvelji nú í salnum.

29. Geirþrúður hans frètti frægt á fjölnis kvendi, hraustum bréf því syni sendi. sinni ritað meður hendi.

30. Róðbert jarlsson blaðið beri Bæring ríka; vöskum bréf eitt víðir flíka. Vilfríður þá sendi líka.

31. Robert fram við frónið Grikkja fleyum lendir, bráðt á fundinn Bæríngs vendir, bræfin þegni svo afhendir.

32. Mætur sinnar móður fyrst upp miðanu brýtur; þar í ræðu þessa lítur þrúngin salar baldur nýtur:

33. „Höfnum vèr nú heyrt þú sèrt á haudri Grikkja, vil eg hjör þú reynir rikkja, ræsir Hinrik undir-þrykkja.

34. Líkt sem hefir Lívoríum laufa með-ur sigrað, hvesstu viðris veður viður Hinrik, það oss gleður.“

35. Refla eyu ræður þannig rëna blíðar, að því búnu bréf Vilfríðar baldur opnar trana hlíðar.

36. Las þau orðin hraustur hirðir hildar sveðju: „Þèr Vilfriður kjæra kveðju kvistur sendir linna beðju.

37. Þú manst, kjæri! þulu mína þá við skildum, mjög því gjarnan vèr þá vilðum, vikir hínagað bráðt með snilldum.

38. Þar á móti málma runn eg mætum seldi næga sæmd með sjáfar-eldi, sjálfa mig og konúngs veldi.

39. Hreint að öllu mitt eg missa mundi yndi, ef þitt blíða ástarlyndi ekkert mër eg sinna finndi.“

40. Lauk svo þessi auðar-eyu orða-klíður; styrkleik búinn stála viður stakk því brèfi hjá sèr niður.

41. Eitt sinn tafl hann viður var hjá Vindemíu, þá úr kappans fötum fríu fèll það brèf á golfið stíu.

42. Vindemía fann það fljótt og fór að skoda, las það selja sólar boða, síðan tær við baldur gnoða:

43. „Því ei vildi Vilfríður með vísir fara og þeim giptast Grikkja hara?“ Gjörði aptur kappinn svara:

44. „Sagðist hafa sèð í draumi, seljan spánga að í klaustur ætti gánga og þar numnu-klæði fanga.

45. Hún kvað: „viltú ekki eiga auðgrund fríða? Hvað skal brèfið þetta þýða?“ Þundur svarar bráins hlíða:

46. „Síst er föst í sínu ráði seimgrund þaðra; jeg vil festa enga aðra en þig, sólin gamma fjaðra!“

47. Svipuð orðin linda-lín þá lét til baka; síðan höndum saman taka svanni' og þundur fíngra jaka.

48. „Samt þér giptist ekki eg — kvað álma raptur — fyrr en vinn jeg arf minn aptur, ef mér veitist þar til kraptur.“

49. Keisariinn það heyrði hjál, og hetju býður her, svo vaxi hrotta - klíður; honum svarar kappinn fríður:

50. „Það ei vil eg, ver því líkar voru sinni, hljóti dauða' af herför minni höldar nú sem fyrra sinni.“

51. Vindemía mælti: „tvo þér mun eg sveina gefa, baldur frægsti fleina! fljótt skal nöfnin þeirra greina.

52. Nisíer að nafni' er annar naða beitir, knár Olíer hinn þó heitir, hölda þá eg gef auðs veitir.“

53. „Þá eg gjarnan þiggja vil — kvað þegn með snilli — líka skip, svo landa milli liðugt mínar ferðir stilli.“

54. Pengill sagði það til reiðu þorna hara; „miskun guðs, enn manna skara, meir þú treystir, kèmpan snara!“

55. Sagði Bæríng: „satt er það, og síðan burtu bjóst að fara, búinn kurtu, buðlúng kvaddi, hríngs og jurtu.

56. Síðan hraustur fór á fákinn flyðru torgar. Höldar misstu huginn sorgar, hældu þeir til Rómaborgar.

57. Bæríng gèkk á hauðrið hulinn handar jaka sína tvo með sveina spaka; sigla hinir þá til baka.

58. Keisari þá ræði ríkjum Róma glaður, Lússíanus lofðúng hraður lýðum af sá var kallaður.

59. Enginn mátti bragna borg í buðlúngs ríða, nema gæfi gullið fríða, girnast eða vildi stríða,

60. Segg einn við, en Samúel var sá að nafni, opt hann fæðu færði hrafni, frækinn taldist kappajafni.

61. Hafði marga hels í fangið hrausta gefna, (enginn mátti' á honum hefna höldur, eða bætur nefna.

62. Bæríng frètti þetta þá, og þó heim ríður, gullið vill hann greiða síður, grípur sín herklæði stríður.

63. Samúel þá sveimar móti seggnum knáa, báðir höfðu hesta fráa hángantýrar móins láa.

64. Bæríng reiddi brand, þar sverða byrjast kliður, hreysti-ríkur hrotta viður hrykann klauf að belti niður.

65. Dauðum þar á völlinn velti vomnum stríða; brátt svo nam í borg að ríða baldur ljósa hallinskíða.

66. Daginn eftir garpar grófu geira þollinn, sem að dauða hreppti hrollinn, hans var kvinna gráti sollinn.

67. Þegar Bæríng sá á svæði seimgrund talin, sorgir missti, yndi alin, eignast vildi fríða halinn.

68. Kostur var þó enginn á það auðgrund fengi. Þessa rímu lítt eg lengi, lítur hana búna mengi.

7. Ríma.

Nýhenda.

1. Uppvaknaður enn á ný og við seztur rímma ljóðin, huga gláður er eg í, ef að vill nú hlýða þjóðin.

2. Mansaung lángráðinn mun eg núna reyna varla, minn því gágráðs fuglinn fer fluginu til sögu halla.

3. Bæríng hafði hryggð og raun helzt af eptirsóknum kvenna, hót ei krafði hans á laun hugur, þær í mundum spenna.

4. Gjarnan vildi fleina freyr fríðleik sínum nokkuð breyta, hans að skyldu hætta meir, hrínga trúður ásta leita.

5. Eina nóttu ágjætan eyðir bauga dreymanáði engil, fljótt sem færa vann fræði þau að heyrnar-láði:

6. „Drottinn prýði víst þér vann veita mikla, baldur skeyta! Guðs þá níða gjöf með sann glæpur mætti stærsti heita.

7. Ei mátt sverða njótur nú neina á þér breyting gèra: reyndur verða þó skalt þú þrátt af seljum handar frera.

8. Forðast því skalt fljóðin hér fróni á og gæta spekta, Vindemíu mæta þér máttú festa þó til ekta.“

9. Blessa ræði Bæring þá blíður engill krapti meður; búinn geði glöðu sá garpur bráðum vaknar tæður.

10. Draumsins grundar orðin öll orma túna þundur gildi; síðau skundar heim að höll, hitta keisarann þá vildi.

11. Þegninn skær hjá þengli sá þrettán tugi riddaranna; klagu Bæring þrekinn þá, þessi gjörði flokkur manna.

12. Sverða - ráðar sæmdar mann Samúels um vígið kærðu, leyfis báðu þengil þann, þeir að Bæring hel í færðu.

13. Bæring snjall við buðlung kvað: „bara von mín þar á stendur, vorkun kalli þengill það, þó jeg verði mínar hendur.

14. Vísir tón þá vekja fer: „víst þú burðasýnist-maður; ef að þjóna þú vilt mæ, þiggja skal eg svoddan glaður.“

15. Lússíana segginn sá — sjóla var það dóttir kára — ástin hana heldur þá hugarbyltíng í nam færa.

16. Sjóla blíður Bæring hjá; bar það til á degi einum; heim í fríða höll kom þá halur einn af landsins sveinum.

17. Kóngi sagði kominn þá kauða her í Trentudali, sá að bragði fyrðum frá flæmir líf í hópatali.

18. Ráða hær við hildarstjá hlýrar tveir því flokkasafni, annan Hermóð höldar tjá, hinn Geirrauður var að nafni.

19. Höldum reka friðinn frá, falsaranum Hinrik bornir, harðir freka hrottastjá hildar mjög á engi þornir.

20. Safna liði lætur þá Lússíanus meður hraða, fleina viður vildi sá veita ráns-mönnunum skaða.

21. Herinn síðan saman drógst, sólginn stríða þrótti megnum; ógna hríðin yfir slóst, undir svíða mörgum þegnum.

22. Hrustist land við hrottastjá, hamast randa njótar voga, eldibrandar óðins þá, umkríngjandi hlífar loga.

23. Greiðast hljóð af gènjunum. gleiðir tróðu bragnar náinn, freyðir blóð úr benjunum, bleyður vóðu hels í sjáinn.

24. Hildar dúkum högginn gaf helzt ómjúkur járna-kliður, hausar fjúka herðum af, hrönnunum búkar veltast niður.

25. Byltist voða bólgið hold blóðs í hroða
ólgu leira, unda boði fèll á fold; fákar troða
storkinn dreyra.

26. Hreysti fjáðir klóta kvell kappar háðu'
á valþíngunum, liðs af báðum fjöldi fèll fleins
í bráðu hretviðrunum.

27. Hrottar völdu hjálmum spjöll, blífa
öldin særðist tröllum, fram að kvöldi fleina-
sköll freka höldar þar á völlum.

28. Þegar lið ei þar til sá, þúngum yða
hjör sem vildi, blóðgu sviði álma á upp var
friðar haldið skildi.

29. Þegar hríðar hjörfa byl hætti lýður
auka skæður, Bæsing ríður tjalda til, talið
smíða fór við bræður.

30. Hrópar slíngur þannig því þegn óríng-
ur huga kátum: „komið hingað einvíg í, okk-
ar sýngja skjóma látum.“

31. Hjal nær smíðað hafði djarft, hreysti
fríðum búinn anda, móti ríða blýrar hart
hallinskíði frægum branda.

32. Þegar gèrðu' á gammi hnakks, greiðir
ferðum hvata bræður, klauf í herðar Her-
móð strax hlinur sverða fremur skæður.

33. Geirrauð þrífur hendi hann, heim að svífur gilfa tjöldum, knáa hlífa kvistinn þann kóngsins stífu færði höldum.

34. Fögnuð drjúgan fór það ljá fylkir nú og hernum stinna, sagna kúga þann til þá þorðu brúa geymir linna.

35. Fyrðum gildum þannig þá þessi hild-ir svarar spjóta, svo kvaðst skyldi satt þeim tjá, sem hann vildi miskun hljóta:

36. „Faðir því minn buðlung býr Bardug í með flokkinn manna, hjörs að gný sá hölda knýr hundrað fría þúsundanna.

37. Þó mín — hljóð við hildar sver — hreppti þjóð ei sigur gefna, einn hálsbróður eigum vèr, ærið blóðugt mun sá hefna.

38. Nær vor móðir hlýra hær heljar vóð á kaldar traðir, auðar slóð tók aðra sèr, ekki góða þó minn faðir.

39. Þessi svara surtar gná Saxelfar í foss' nam búa; sjóli snar við þeirri þá, þann gat marar blossa núa.

40. Hann Skaðvaldur heita má, hann ber aldrei neinn ósigur, bistur galdur brúkar þá bilast halda' á sínum vigur.

41. Listir fýrugt leika kann ljósa týrinn
 hauðurs þara, eitri spýr í hölda hann, helju
 lýr svo kvern riddara.

42. Bið eg þóra fleins mèr frá fjör í kór-
 inn hels ei styggja.“ Trúnað sór hann seggj-
 um þá, síðan rór nam lífið þiggja.

43. Hèldt vel eiðinn seggur sá, svika skeið-
 ið rann ei fremur. Sofna meiðar naða ná,
 nóttin leið, en dagur kèmur.

44. Keisarinn þá heldur heim, herinn svinni
 fylgdi stinnur, döglíng vinnur drýgja sveim
 dóttur sinnar skèmmu finnur.

45. Spurði Bæríng þegna þá, þengill
 væri hvar á grundu; svörin næra sönn þar
 frá seggir kærum þegni mundu.

46. Preki vanur þángað tróð, þrymla man-
 ar gautur svinni; Lússíanus lofðúngs jóð
 í ljóra grana sat þar inni.

47. Þó ei hara þar svinni þundur snari
 lítur skíða, harðlæst var þá hurðinni, hilmis
 svar nam dóttir smíða:

48. „Sú skal dvína sorg, er mig særði þín
 og gleði-banni, síðan, brýnir sverða! þig sá
 í mínum föðurs ranni.

49. Holdsins þreytir hnégíng mig hana veit jeg samt þú batar. Síðan leit eg seggur þig svefns ei neyta fæ og matar.

50. Kjósa má eg mann hvern hær, mig sem náir til að fanga, lenda á skal þetta þær, þundur fráí gullinsþánga!

51. Leyfði faðir minn það mér; mundi það og harmi skýla, ef þú naða hirðir! hær hjá oss gláður vildir hvíla.“

52. Bæríng þannig svar frá sèr senda vann um góma traðir: „skilið annað á af mér yðar mannúðlegi faðir.

53. Síst um gaf eg sæng þær hjá, seljan traða! hljóta núna.“ „Verra hafa þú skalt þá, — þr5min skrafar linna túna —.

54. Þú ef heldur þykkju-stig, þig fæ seldan bana - spjóti, auð, kóngsveldi' og einnig mig, ástum geld eg þær á móti.“

55. Snúa frá vill fljóði sá fleinapráinn lyndisgóði, hæversk (!!!) láar hita gná hleypur þá að stála-rjóði.

56. Reitir hár, en rífur brár. reynir sáru þróa amann, neglur skáru girnda gnár, geymir kláru dyggða' í framan.

57. Kallar flá með hljóðin há: hjálp að
ljá sèr gilfi skyldi, sagði grálynd nála ná:
nauðga þá sèr Bæring vildi.

58. Fljótt sig hrærir öðling ær, inn svo
nær með bragna keyra, reyrðist Bæring
böndum skær, bana fær svo dóm að heyra.

59. Fleina sveigir forsvar ei fékk með segja
nokkrum hætti, orð þau teygja ýta grei: að
hann deyja sjálfsagt mætti.

60. Elfa rann um Rómaborg, rekkar hann
þar vildu deyða, þángað manninn þá um torg
þrymla glannar færðu heiða.

61. Hrykar binda harðt á ný hraustan
blindvið linna fjónar, foss einn hrynda háan í
honum synda leiðir þjónar.

62. Dauðan meina höldar hann, heim því
reyna aptur gánga; kættu sveinar keisarann.
Kvæða grein skal endir fátga.

S. Ríma.

Aldýrs stuðlafalls Úrkast.

1. **B**æríngs kvarf mitt kvæða starf vill
hryggja, leita djarfa merkismanns metur þarfa
tyggja.

2. Sá með snilli saklaus fyllilega, þjóðum villu
vönum hjá valðist illa trega.

3. Svo það gengur, saklaus drengur tíðum vondu
mengi hlýtur hjá haimi þreyngjast stríðum.

4. Þá hann seki semja tekur lýgi, saklaushrekj-
ast hlýtur að heljar freku dýi.

5. Þrátt hjá mengi þannig gengið hefur; frem-
ur lengja hær um hjal hyggju engi tefur.

6. Bæríngs sveinar báðir reyna' að flýa,
náðu hreinu hestum þeir, hlaup sem þreyna
drýggja.

7. Hús á grundu hraustir þundar skíða,
borgar fundu utan eitt, og þar mundu bíða.

S. Þriðju nótt, er þegnar hljóðt svo bíða,
Bæríng fljótt þá finna ræð, freyrar óttast
skíða.

9. Tröll þeir hældu hirðir felda vera, svör-
in geldur þegninn þýð þollum elda hvera:

10. „Hryndið efa, hræzlu sefið kífið, Guð mig hefir frelsað frá fári' og gefið lífið.

11. Þegar mengi mër nam slengja' í ána, Guðs mër engill undir var yndis feng nam lána.

12. Vængja milli mitt nam stillast hrapið, fèkk mig snilli fríað hans við fornjóts ílla gapið.

13. Engill mildur mig við skildi' á landi, bað sá skyldum hittast hër heilir, snilld berandi“.

14. Fegnir verða fleina nèrðir báðir; burtu ferðast þaðan þá, þollar sverða fjáðir.

15. Fundu halir fjalla bala stóra, Trentudali þylja það þrymla valar kóra.

16. Í kletti snarir kvistir marar bríma, skammt frá Jaris - breiðri - borg bjuggu þar um tíma.

17. Sveinar báðir Bæríngs náðu hlaupa borg í tjáða', og brögnum hjá beina gáðu kaupa.

18. Einn dag sáu sviðrar knáu naða völlinn fráar fylkingar flykkjast á með hraða.

19. Sá hver flana fyra grana tveggi, Lús í anu s lofðúng þar lensu vanan hreggi.

20. Á hina síðu Hinrik ríða líta svika-
hýðið gamla greiðt geyst með stríða ýta.

21. Saman æða ýtar skæðir kunnu, óma
klæði kríngum þá, og kjalars glæður brunnu.

22. Bæríng ræðir búinn gæðum snilldar:
„nú herklæðast skulum skjótt, skunda' á svæði
hildar.“

23. „Hvers á láði lið skal hrjáð, þeir skrafa,
fyrst að báðir þegnar þeir þig forsmáðan hafa?“

24. „Fornrar skammar fyrst — kvað hrammi
gerða — hefnum rammir hreysti að harðt
við glammið sverða.“

25. Vita þóktust þeir, að fljótt hann vildi,
Róma-dróttaræsir með reyna þrótt við hildi.

26. Fyrðar síðan fram á ríða völlinn, óð-
um lýðir æstu þá eggja hríða sköllinn.

27. Hinrik fylgdi fól sem hildi kvessti,
hèt sá trylldur Ótenes, á reið gildum hesti.

28. Ærið harður hret við barða tryllða,
björninn gjarða bana til bragna marði gilda.

29. Hlífar skaða hlutu af svaðaskröggi,
aldrei naður nam hans í nokkru staðar höggi.

30. Bæríng ríður bófa stríðum móti,
blakksins síðan brjóstin í bregður stríðu spjóti.

31. Inní hóst og upp það drógst með krapti, kviðinn slóst það aulans á, undin hjóst og gapti.

32. Útum herðar oddur verður smjúga, fella gèrði fákinn þá fræníngs nèrður brúa.

33. Fáksins nú upp fætur snúa mundu, spjótið hnúa hèlu týs hlaut í smjúga grundu.

34. Þegar sáu þrælar háan sóða heljar dá-ið hreppa snart, hræzla þjáir skjóða.

35. Burtu flýa fleins úr gný með hraða, Róma fríi ræsir þeim reyuir drýgja skaða.

36. Flóttann rekur flokkur þrekinn manna. Unda freka flóðið á fjölhis lekur svanna.

37. Völlur stundi vopna undir hljóðum, sköllin mundu fleina frek, fjöllin dröndu óðum.

38. Hnigu bragnar; Helja fagnar veiði, brandur gagnar hraustum her, hrafni magnast greiði.

39. Loksins höldar hættu köldu stríði; kom í tjöldin keisarans kappa fjöldinn þýði.

40. Lofðúngs gæða lið fékk ræðu spunn-ið: hverjir á svæði hefði hèr hildi skæða unnið.

41. Ýmsir halda eikin skjaldar gerða, jöt-un kaldur fjöllum frá færi' í galdur sverða.

42. Hèldu' að synir hans og vinir báðir, brands í hrynu hefðu sýnt hreysti' ólinar dáðir.

43. Einn þá spjallar álfur gjallar ljósa: „þekti' eg snjalla þegninn vel, þeim sem allir hrósa.

44. Rekkur svinni' er Riddarinn sá fagri, í fossinn stinum fleygt þeim var af fylking þinni ragri.

45. Sverða grèr mun saklaus verið hafa, heli svera fljótt því frá frelsast hær án vafa.

46. Fljóðið meina' eg mælti hreina lýgi.“ Seima-rein þá sjóli það, svara grein að drýgi.

47. Til að láta í ljósi mátann sanna. Fylkis gráta fór við orð, fræníngs báta nanna.

48. Ótti' um stund í öðlíngs lund nam hjarna, Bæríng mundi hefna harðt hrekki undan farna.

49. Boð með snilli bragnar tylla' um landið, Hinriks milli' og hara þá, hjörfa stilla grandíð.

50. Þrætur bættu' og þar með sættir festu; Hinrik ætti öðlíngs jóð eignast mætt í flestu.

51. Normandía njótur fríi stála, Lúmbardía líka fèkk lofn með hlýu nála.

52. Allir hreinan höldar meina friðinn; Hinrik eina nam þá nótt náða reyna kliðinn.

53. Síst um hirðir heitnar kyrðir áður, kaus að myrða keisarann, klækjavirður smáður.

54. Bæríng verður var að sverðin glymja, hraðar ferðum hildi að, hjör þar gerði rymja.

55. Þá var sjóli því nær ból í heljar búinn róla' af völdum voms, vopns þar gjóla beljar.

56. Bæríng ríður beint á lýðinn slinna, vendi hýðir hjalta þá, heljar tíð þeir sinna.

57. Hausa molar, hendur skolar blóði, gegnum þolinn fylking fer fjörs í svola móði.

58. Hinriks lýðir hræðast stríð og vanda, undan flýðu frægum því fræfíngs víðir landa.

59. Inní borg úr blóðsins korgi flúa, Hinrik sorgin særði því sverðs við orgið drjúga.

60. Flúði líka lýmsku-ríkur bófi, Bæríng víkur aula að í hárs flíka kófi.

61. Reidði traustur tyrfíng hraustum burðum, í því skauzt hinn innum hlið aptur flaustrar hurðum.

62. Hurðu á því hjörinn náir lenda, stykki þá úr henni hraðt höldar sáu venda.

63. Járnlump mesta mátti' ei hestur bera, sem þá hresstur höggva ræð, handar lestir frera.

64. Keisariinn þá kom og finna vildi garpinn svinna; því að þá þekktist hinn aflgildi.

65. Vildi það ei þrekinn naða gínar, burt ær hraður víkja vann. Vísna slaður dvínar.

9. Ríma.

Hrínghendt skammhenda.

1. Hef' eg þreytu hlotið stríða, hlýði sveitir á: jeg var að leita Bæringss blíða brögnum teitum hjá.

2. Garpinn fann eg fagra' um síðir fjörs við bann lausan, gleðjast vann að heljar-hríðir hrelldu' ei manninn þann.

3. Kappinn rar, sem raun fèkk líða rein af skara óss, saklaus var og frelsið fríða fèkk af hara ljóss.

4. Einnig völdu líta lýðir litars gjöldum á, birtast köldu svik um síðir sffellt öldum hjá.

5. Um svika hrappa læt eg linna ljóða stapp um sinn, sæmra happ mæ'r sýnist finna sögu kappa minn.

6. Svo við ríta freyra fráa fylkir nýtur
tèr: „sverðshögg líta kappans knáa kunna
ýtar hær.

7. Vel sè manni mikla þessum, mækir þann
sem bar, og með ranni hauka hressum hurð
ógranna skar.

8. Vei sè lóðar linna risti lygð sem óð
frammar, svo í móðu korða kvisti kastað
hljóðum var.“

9. Hinrik fús, þá skatnar skildu, skauzt
í hús ófrjáls, hundrað þúsund fyrðar fylgdu
fólskum brúsa stáls.

10. Sagði hann, að hefði risi höldum bann-
að grið, ollað manna margra slisi, myrðt í
hrannir lið.

11. Synir tveir og hans þar hörðum hafi
geiri beitt, blóðs á leiri burða gjörðum branda
freyrum eyðt.

12. Burt með halur hrekkja rölti hræzlu
kvalið gèð, norður dali Trentu tólti tyrfíngs
vala með.

13. Gaurinn lúði harla hræddur brotta flúði
klið, verstum skrúða klækja klæddur, kær-
leiks - rúður - sið.

14. Bæríng meður bragna snara, brands úr hreðunum, huldu ræði höfði fara hauðurs beðin um.

15. Eitt sinn klóta kvistir fundu konu Ótenes, sem að hrjóta hlaut á grundu hjörs við ljóta vès.

16. Tók þeim núna blíð í bragði bauga rúna smá, kvílu búna köppum sagði komu lúnum þá.

17. Kvaðst hjá Bæríng kvíla vilja klæða hæríng þýð; dóttur kær nam konu þylja kvak eins, ærið blíð.

18. Bæríng vel því tekur tali; týrum grælu var vísað dvelja' í vænum sali, og værðum felast þar.

19. Nálægt frúm þeir náðir velja; nú kom lúmið á, hver var stúma svara selja sínu' í rúmi þá.

20. Slökkva ljós í ranni reyna ríkar drósirnar. Bæríng glósar svo við sveina sína, hrós er bar.

21. „Farið til og finnið sprundin faðma yl þeim ljá; ykkar vil eg lifni lundin lauka þiljum hjá.

22. Nauðir sverar kverfi kífsins korða ver-
um frá, Olíer! til eldra vífsins ætla' eg þér
að gá.

23. Ýngri risa foldu fræða faðmi Nis-
íer.“ Hér óslisinn hætti ræða hrannar blisa
ver.

24. Frægum skíða þókti þundum þetta
prýðis kjör, þáðu fríða faðma mundum fræn-
íngs hlíða vör.

25. Báðir því frá Bæríng gengu, böll ei
lýir gèð, skjól í nýu fletum fengu fljóðum
hlýu með.

26. Faðm óhrelld, bauð hlinum skeyta,
hrundin felda kver, báðar hældu Bæríng
veita blíðueldinn sèr.

27. Þeir, sem betur þetta skilja, þar frá
geta kynnt, hvort þeir létu vífa vilja vel í
fleti sinnt.

28. Finn eg líkur, fleins nær stafi fjörg-
aði píku-gèð, að þeir bríkum banda hafi
blíðu ríkdóm læð.

29. Hér um spjall eg meir ei mála, mega
allir sjá; hlíni varla hefir stála harmur gall-
að þá.

30. Fram svo skíða fyrða hagar fèkk, þó blíður opt; nóttin líður dimm, en dagur dregst um víða lopt.

31. Hann með næði glampa glæða gjörði á svæði þar, þá sig bæði þegnar klæða og þráða hæðirnar.

32. Köppum nú fer krásir gærdar klæða brú ótreg; því næst búast þeir til ferðar, þaðan snúa' á veg.

33. Kveðja vildu vífin bæði viðir gildu brands, en þeim fylgdu fram á svæði fræn-
ings hildir lands.

34. Bæring við sú ellæri innir: „ó-ka' eg líðugt þú Hinrik! síðugt hilmir finnr, hjálma víður! nú.

35. Gipting minni milding raður, mál það spinn þá snjallt, ef þær sinnir ekki. skæður oss þú finna skalt.

36. Þig eg gírnist einan eiga: en ef þú spyrnist mót, þína hyrnan heljar deiga happa fyrir rót.

37. Vorn samfundinn fyrir núna færðu' óskunda þá.“ Svinnur þúndur svofnis túna svar nam sprundi tjá;

38. „Engin lýti af okkar fundi auðar krft skal fá.“ Seingrund nýta miklum mundi manni býtir þá.

39. Fèkk nú hlenni hjörfa sterkur, hand-
ar fennum af tvisvar þrennar tíu merkur,
torg mar-brennu' er gal.

40. Hennar dóttir sömu svörin samdi hljóði
við rekk; allt eins þjóttu orma vörin and-
svar skjótt þá fèkk.

41. Ama hroll frá sèr þá setti sú með holla
þel. Bolatoll að rekknum rètti, rífan skoll-
ans vel.

42. Þannig nunnur nála slepptu nýtum
brunna yl, þorna runnar það ei hrepptu þar,
sem unnu til.

43. Börfar taldir bráins hlíða burt svo
halda' um leir, heim þá spjalda hrundir skríða
og hittust aldrei meir.

44. Fregnin víða flaug um Bær í ng, frægð
og prýði hans, og hann líða muni mæring-
málms í hríða dans.

45. Ómi randa ferðum flýtir föðurlandi að,
fann þar standa bauga býtir byggðan vand-
an stað.

46. Melant hèt sá stóri staður, sterkur hret í brands, biskup setið gat þar gláður, gæða metinn stands.

47. Sá Jóhannes heita ræði, höldar sanna það; Bæring hann með glöðu gæði gefa þann ræð stað.

48. Bóka frían fýsti hara frá þeim hýbýlum; borg hann í nam aðra fara, er hèt Líbílum.

49. Var þar Pétur biskup blíður brögnum metinn hjá, borgar fleta fyrðum þýður forráð setja má.

50. Sá á Baldvin systur niðja, sem og vald þar ber, hann við skjalda sköllin iðja skarpur haldinn er.

51. Þángað ríður hurðum búinn Bæring fríður, snar, þegar hlýða garpa grúinn gjörði tíðum þar.

52. Fegurð meta mikla' að vonum menn, sem hetjan bar; borðhald lét þá búa honum biskup Pétur þar.

53. Biskup þorði þá svo inna: þekkir kórða ver, nokkurn skerðar lundinn linna lífa' á storði hær,

54. Sem að Bæríng nefnast náir, næsta skær að sjón?“ Sverða stærir svara gáir saungva skærum þjón:

55. „Frí við grand sá garpur hraustur Grikkja' á landi var, nær eg þandi þaðan flaustur þánga um strandirnar.“

56. Biskup gólar hárs af hana: „hermt er kjóla grund Róma sjóla borinn bana byggi skólirs þund.

57. Aðrir halir hreifa skrafi hjörs um valinn meið, í Trentudali haldið hafi og hermenn falið deyð.

58. Sigur hann þar hafi fengið hjörs við tanna jel; en hvað sannast segir mengið, sjá eg kann ei vel.“

59. Hinn lét brúa hrínga þundur hjal frá snúa sèr: „því skal trúa laufa lundur, líkast nú sem er.“

60. Biskup tjáir: víst eg vildi vopna sjá þann gaut, fylgis-ljá þeim fyrða-skyldi fleins í háa þraut.

61. Nógu lengi Hinrik hari hefir mengi þjáð.“ Bóka-þengil þá við snari það fèkk drengur tjáð:

62. „Sá ef iðinn sigtýr skeyta sækti yður heim, hverja liðsemd vildir veita vopna sviðrir þeim?“

63. Biskup drýgir greinir gildi góms af stíu þá: „Þrisvar tíu þúsund skyldi þegni fríum ljá.“

64. Bæríng fróður tals af torgi tjá svo óðum fer: „Drottinn góða gjöf þér borgi, gneista flóða ver!“

65. Lengir galtar mastra mæring mál ókaldt bara: „sannleik haldu' að sèrð hær Bæríng soninn Valtara.“

66. Svára ræði biskup blíðum branda hreðu ver: „eykur gleði fyrðum fríðum fá þig sèðan hær.“

67. Bóka fíni fremur höður fræði brýnir klár: „jeg af þínum þekkti föður þig, hjörs gínar knár.

68. Mikinn fríðleik fremur honum fleins þó víðir ber, leggur tíðum lið að vonum lukkan blíða þér.“

69. Þar á láði lætur safna lærdóms ráður her, beggja ráð til rómu dafna. Ríman bráðum þver.

10. Mína.

Skáhendt stuðlafall.

1. **E**g má róla upp í stólinn kjapta, hljóminu
spinna hendínga hér í sinni tífunda.

2. Mansaungvana minn er vani stutta hróðrar
spjalli hafa í, held eg varla breyti því.

3. Biskups liði Bæring niður raðar, görpu-
um stjall um galtar flet greifa' og jarla
stýra lèt.

4. Búinn listum biskups systur niðji hild-
ar flík sem fríðu þar, fylgdi líka hernum
þar.

5. Sigtyr snerru sinn til hveðrar borgar
ferðast ræð, um fundíngs mæð, fylkíng með
að vinna þær.

6. Fjórar borgir freyu sorgar hlinir, fleins
án hreta fengu þar, fregn þess getur sög-
unnar.

7. Borg þá fría fyrst Stúdfu nefni, eins
þá fénast ýtunum Angvis, Tenis, Lýbiskum.

8. Hinrik bjó í Bardug nógu falskur.
Þæguf tveimur þegnum með þángað sveina
Bæring ræð.

9. Hann þeim báðum bíða náði meður skamt frá borg á skógi þar; skar ei sorgin hugarfar.

10. Hinrik sjá þeir sèr var þá að leika, svika geð er sífellt bar, sveinum með á velli þar.

11. Bæríng sveina sína greinir viður: „rómu bylinn reynum há, ríðum til og finn-um þá.“

12. Síðan skeiðir skarpt að weiðum spánga, fleininn reiðir fyrða á, fèllu leiðir bófar þá.

13. Hinrik skauzt í höll frá traustum kappa, megnan fund við málmannna missti hundrað riddara.

14. Varð óglaður versti maður pretta, því að slisin hreppti há, honum risi mætti þá.

15. Tjáði svaði: „Sjóli, glaður vertu! safna halur her þú mátt, honum skal eg stýra bráðt.

16. Fleins í sliddu' af fagra Riddar- anum, hjör með fríðum hönd sem ber, höf- uð sníð og færi þær.

17. Vit þú sannleik víst að kann eg með- ur lista fúsu limunum lopta þúsund fjórð- úngum.

18. Fjórar lestir fær minn hestur bera, af því særðu, álma ver! enginn verður frægri mér.“

19. Sjóli lætur safna' á stræti víða fjölda manna miklum þar með týrs-ranna eldíngrar.

20. Herlúðranna hljómur vann að glymja, hljóða þysið þó varð mest þegar risinn kom á hest.

21. Geysi þrekið gól upprekur karlinn, hans við karga hljóðið þá hrystust margir söðlum frá.

22. Búinn listum Bæring hrystist mikið, rétt við falli frægum lá síngra mjalla runni þá.

23. Hrykinn síðan hrópa stríður gjörði: „aptur ríði ýtar heim, einn jeg hýði klár á sveim.“

24. Sjálfur myrða mun eg hirðir branda, þann er sjóla hræddi her, hjörs við gjölu krapta sver.“

25. Bæring ríður rum óþýðum móti, hrykans síðan hálsinn á hjalta fríðan setti ljá.

26. Hausinn lauk við hjörfa brauk af risa, öndin strauk á önnur svið, æfi lauk svo þrælmennið.

27. Hinrik flýði firrtur prýði' og hreysti, marga lýði missti þó málms við hrið í bana sjó.

28. Þá í borg hann þrútinn sorgum vendi, fann Skaðvaldur föður sinn fúli galdra-hundurinn.

29. Sinn við föður sagði höður skjóma: „Ílla fór við álma klið að þú stórum misst-ir lið.

30. Það eg vildi, þú mig skyldir hafa beðið fara fyrir þig fengs á skara blóðg-an stig.

31. Málma runninn mundi' eg unnið hafa, því nær hreysti þrýtur val, þá eg treysta göldrum skal.

32. Skal nú bjóða skjóma rjóði þessum, bálaslóðum auðuns á einvíg blóðugt við mig há.

33. Ei skal lið vort leggja' í kliðinn skjóma, sá er hljóta sigur kann, svæðis njóti' og aura hann.“

34. Bæríng láta bófar kátir flytja, þau ómildu orðin ólm: að hann skyldi ganga' á hól.

35. Í Elfu Saxa eya vaxa gjórði, um þær stundir í þann stað ýtar skundi' að reyna nað.

36. Leið nú tíð að laufa hríðar degi, seggur mæti sóma hár sýngja lætur messur þrjár.

37. Síðan bjóst í branda gjóstinn fara, rekkur kátur ræði því róa' á báti hólmaun í.

38. Þegar vildi þar á gildur stíga bát óklökkum ötull af, eyan sökk þá hreint í kaf.

39. Aldrei síðan sáu lýðir hana; kom Skaðvaldur ofan á illsku' og galdra fullur þá.

40. Bæríng þá svo þrælinn tjáir viður: geymir skaða göldróttur gættu að því nífíngs bur,

41. Krapta' og skjóma skal í rómu brúka, einnig skjaldar áhöld sterk, en ekki galdra' og nífíngsverk.

42. Skulum seggur samanleggja skipum, hallinskíða báls í byl berjast síðan þrauta til.“

43. Skaðvald segir: „skal það eigi verða.“ Í því Bæríngs bátinn á bófinn nær að hlaupa þá.

44. Síðan báðir berjast gráðuglega, einvíg háðu, horfnir spekt, höggva náðu skildi frekt.

45. Þegar bardar þeirra marðir voru, sverðs um kalda sóknar beð svo Skaðvaldur mæla ræð:

46. „Viltu eigi að við, sveyrir branda! leggjum saman lýði' og frón, laufa raman sefum tón?“

47. „Það má vera,“ þegninn gèrir spjalla. Brást þá hropti bölvunar beint í lopt með flýtir þar.

48. Að flugdreka dólgur sekur verður, Bæring spúði eitri á, óma sknúði bylast má.

49. Fötin drafna freyr á hafnar loga, þó samt beða þrymla ver þiljum meður hlífði sèr.

50. Skyrta ein þann skjóma reynir náði vondri fría vilsu af; Vindimía hana gaf.

51. Vondi glanninn varð þá manni líkur, svikull hann um sóknar mið sagði þannig Bæring við:

52. „Viltú eigi, vopna sveigir! skipta — að nú höndum cyðist kross — auð og löndum jafnt með oss?“

53. Hinn svo tjáði: „Herrann ráði sigri, eins um land og audinn minn, en ekki fjanda kraptur þinn.“

54. Bistur skröggur Bæring högg nú greiddi, bitur skálmin bófa þá, barðið hjálma sneiddi frá.

55. Nokkuð Bæring naður særa gjörði; svo við þrælinn svörum brá sólar dælu baldur þá:

56. „Fleina hár; þú fyrstur sár mèt veitt-

ir; síðan aptur hjó til hans hreysti skaptur þollur brands.

57. Höggur geirinn hrykans eyra burtu, líka hönd þá hægri með; hjalta vöndur detta ræð.

58. Tèr Skaðvaldur viður baldur stála: „freyr gèf hlífa frístundu í flóð að dífi' eg eyranu.“

59. Brást þá skaða bragn' í graðúngs líki, ógna háu öskri með orga sá og belja ræð.

60. Sviðrar branda sem á landi vóru töldu Bæríng fallinn frá, frek nam særa hræðsla þá.

61. Líka' eg hræðist lesa ræðu þessa; skal því kvæðum skríða frá, skjótast næði reyna fá.

11. Ríma.

Aldýr stikluvík.

1. Hlýt eg gildi Ása enn eitt um hildi smíða, það eg vilði síðast senn svinnir skyldu líta menn.

2. Aldrei mín það ætlun var óðar línur semja, lyndis skríni því litlar bar ljóða sínu gáfurnar.

3. Gæðs þó frónið finndi' eg sat fjærri sónar drykkjum, vinarbón, sem vel eg mat, varð að þjóna bezt sem gat.

4. Vopna brýnir, vits um kró, vorkun sína lénar, æsku mínu eðli, þó orðin sýnist menta sljó.

5. Brag ei næra mansaungs má. mikið væri skárna, að jeg læri, álms við stjá, eitthvað Bæríng segja frá.

6. Skaðvalds eyra í sem hann ána keyra náði, ormur seyrinn verða vann, víðirs geira bát að rann.

7. Hönd af smáðum aula eins ormur náði verða, sá að ráði svinnum fleins sókti bráður, þó til meins.

8. Íllskuríkur vigra ver varð þá líkur manni, vala-brík með vinstri sver vopn að flíka reiddi grèr.

9. Álma nèrður aski brá undir sverðið bófa, vondum skèrðir veiga frá vinstri gèrði hendi flá.

10. Stökkva á bak öðrum fer ormi flái gaurinn, túngu bráins teygði sver, týru láar hèldt svo ver.

11. Bæríng glöggur grábak hinn gjörið höggva sundur, síðan skroggs á skeiðjórinn, skjóma snöggan reiddi sinn.

12. Túngu sundur báts við borð brandur mundi taka, fleina þundur flóðs um storð fólsku-hund vill búa morð.

13. Í því spordi ormurinn ólmur þorði berja, fáks á borða framstafninn, fór úr skorðum kjölurinn.

14. Innum freyðir flóðið þar furðu gleiða rifu, báts þó meiðir bylgjunnar brand upp-reiðir Skaðvaldar.

15. Meiðir kælu mistilteins megna stælir

krapta, gëgnum þræl og orminn eins odd-
inn þæla lætur fleins.

16. Fjörs við grand brá fræníngnum, fljótt
sig þandi hraður uppá land með ósköpum,
ygg með branda' á flekanum.

17. Í því missti fofnir fjör freyr og bist-
ur galdra; fleina kvistur frægða gjör fékk
ótvistur gleði-kjör.

18. Guði stakka freyrinn fór frelsi þakka'
og sigur, heim til flakkar hallar rór hjörs úr
svakki kraptastór.

19. Hinrik snarast hrekkja fús höndum
var nú tekinn, staurum barinn lymsku lús, og
látinn þar í fangahús.

20. Sendi Bæríng sveina þá sinni kær-
umóður, bað að færi fund sinn á funa hær-
íng vatna smá.

21. Randa hildir Rígarð sjá ræsir vildi
líka, dyggða gildur döglíng sá dæma skyldi
Hinrik þá.

22. Komu bæði' á Bæríngs fund bauga
hæð og sjóli, yndi glæða gjörði lund, gleymd-
ist skæða hryggða stund.

23. Þá forsjáli þengill var þar í skála
leiddur, hlinir bála hefríngar Hinriks mál-
ið prófa þar.

24. Dæmdi sólið rött með raus Rígarð
sjóli þanninn: belg á dólans drægi haus drótt
á bóli vægðarlaus.

25. Lemji síðan hann í hel, hallinskíðar fleina; framkvæmt lýðir fengu vel fanti smíðað bana jel.

26. Berja' og pína harðir hann hlinir gínars loga, lymskur týna lofðúng vann lífi sínu' á máta þann.

27. Hels nær bóla búið skans Bæríng dóla hafði, fund á róla röska manns Róma sjóli' og dóttir hans.

28. Sigtýr skjalda' og sól þráðar sig á vald hans lögðu, fylkirs talda frón og var fram-selt baldri stála þar.

29. Róma lýða lofðúng þá litlu síðar deyði; grettis hlíða grímar ná greptrun fríða hon-um ljá.

30. Gauta sólar bólmar bands, Bæríng róla lætur, Grikkja sjóla' og systir hans sækja' á hjólfák geddu ranns.

31. Þeir burtvendu þau með skil; þorna hendir líka, fyrða kennda yggs með yl aðra sendi Frakklands til.

32. Pipinn sjóla þetta þá þundar kjóla' greini: fíls að bóli bráðum á, Bæríng róli að finna sá.

33. Skal Vilfríður fylgja grèr funa víðis mætum; þessu hlýða fylkir fer; fann svo blíðan kordaver.

34. Líka þar um geddu geim Grikkja hari

kemur, flóða skara fögur reim fylgdi snara gilla þeim.

35. Báðir leggja' á Bæríngs völd bæði segg og löndin, þrauta hreggja hríðin köld hjörfa tveggja var nú föld.

36. Bæríng fagur þuldi þá: „það eg laga vildi bezt sem haga höldum má, hepta бага og gleði ljá.

37. Hèr á sprundi hnikuðar hef eg að undanfögnu, hríngs af grundum hèr og þar hlotið stundum freistíngar.

38. Þeirra' er flanað fengu mest fá mig vanið ástum, linna manar lofnin hress Lússí-ana' er mentuð bezt.

39. Rígarð sjóla ræð eg nú reim þá kjóla festir, fyrst í ból nam bana flú bauga sól er áttir þú.

40. Normandía meður mæð mildíng frí hlýtur, Lombardíu líka skær linna stíu baldur fær.

41. Vil eg, skíða greindi grèr, Grikkja lýða sjóli, að Vilfríði fáir hèr, fyr sem blíð var heitin þèr.

42. Orma kvía viti ver, víst eg fría ætla vafurs dýa vefju hèr Vindemíu sjálfum mèn.

43. Var mèn áður auðar gná yðar ráðum losuð.“ Allir tjáðu ýtar já, ört við skráðu' tali þá.

44. Eyða mundi ama rig allra fundin gleði; brúðkaup undir búa sig branda lundar þar um stig.

45. Álfar slaungu óðum þar að sèr faungin draga, harmi straungum hrundið var, heyrðist saungur glunnar.

46. Veizla góð nam vaxa þar, væna þjóð sem gladdi, ángurs móðinn enginn bar; yndis gróða tími var.

47. Vinið gleður þæga þjóð; þegnar ræðu dansa; fèkk þá gedið farga móð, fæða sedur bragna góð.

48. Þannig lýðir lengi fá lyndis blíða kæti, þó um síðir þegnum hjá þrjóta fríða veizlan má.

49. Veizlu í þá endadri einn gaf hlýan skróða Vindemía Vilfríði víst af nýu kvennskarti.

50. Bæríng gæðum býtti þjóð bezt á svæði virðtur, hesta' og klæði gaf hann góð gargans hæða mörguun rjóð.

51. Mikið líka gaf hann gull gautum slíka sumum, senda slíkir sverða ull svör ástrík og kærleiksfull.

52. Síðan fjáðir halda heim hroptar sáða kraka, skipin tráðu grunnúngs geim, græðir náði rugga þeim.

53. Brimils-hroða-búðum á breiddist voðin

súndur, sýður fræða' um súðir grá, saung við gnoðir úður þá.

54. Byrsins gæfu góðu kjör glöddu kræfa bragna, himin glæfa hrysti knör, hraðleg sæfar gjörðist för.

55. Harar svinnir halda ná heim til sinna ríkja, fagna vinnur fólkið þá, fèll úr minni sorga - stjá.

56. Bær í ng Rómaborgar til bjóst nú frómur halda, meður dóma björgólfs bil, blíð er sóma kunni skil.

57. Viður marar vita er valinn þar til sjóla, tign þá snarast tók að sèr tveggja skara frægur ver.

58. Ætíð kátur öðling var undirsátum blíður, hugga grátinn gjörði snar, góðan máta stjórnar bar.

59. Fræða stafa fer sýngja frá því skrafið ekki átt hvert hafi erfíngja eik með trafa ver hrínga.

60. Ríkti lengi ræsir þar röskum drengjum yfir, vel af mengi metinn var, menta gengi' og frægðir bar.

61. Öðling sagur ár við há æfidaga missti. Bæríngs saga' er þulin þá; þrjóta bragur líka má.

62. Hana nú! jeg hætti við, hær er búið
efni, hvíld eg lúinn fæ og frið, frá hreint
snúinn ljóða klið.

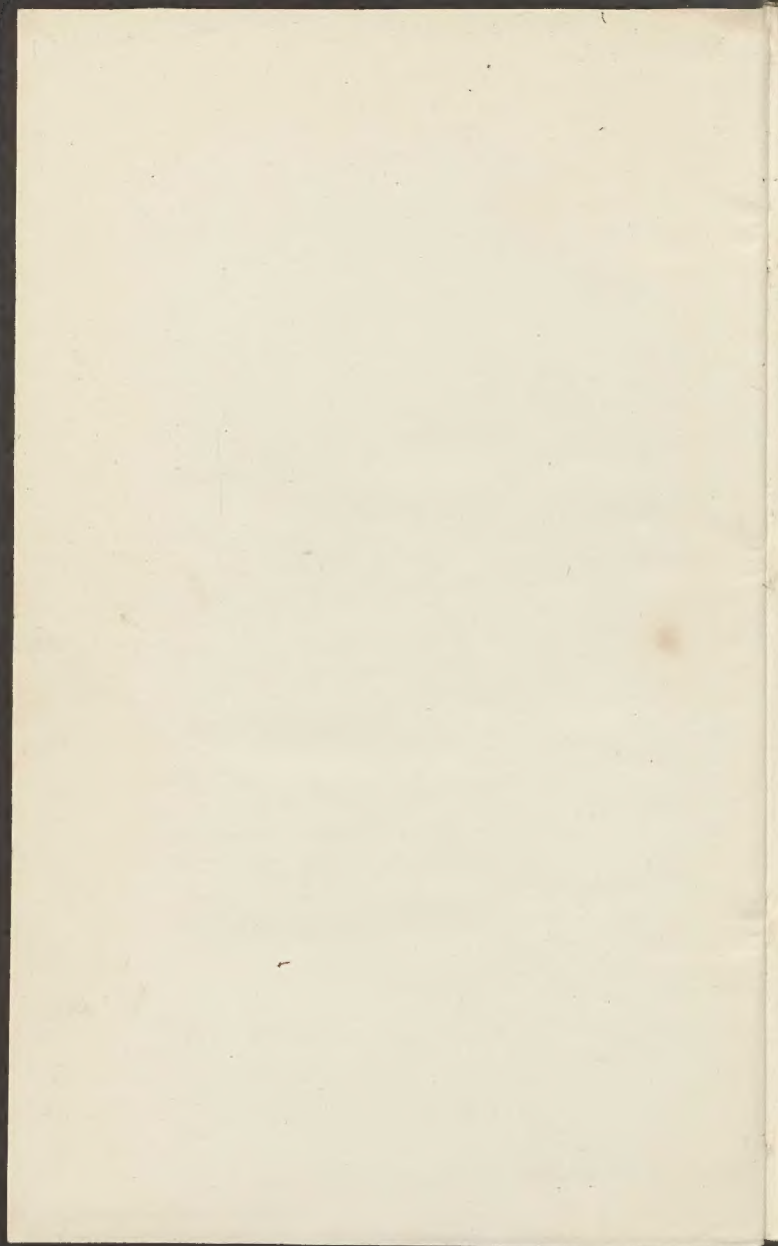
63. Kann mín lundin kætast, því kláruð
mundi sagan. Erfi þundar eignist frí, Eg g-
erts kundur Jón Leví.

64. Um þá stund, sem óðar kver eg
gat bundið saman, átján hundruð ártal hær
átta mundi' og fimmtýger.

65. Vænu jára vökvaður víni sára lítið,
seytján ára Bjarna bur — brag nam klára
— Sigurður.

66. Þessi læðist þátturinn þagnar svæði
finna, hljóðnar ræðu hátturinn, og hörpu kvæða
slátturinn.







100361329 - 9

